

บทที่ ๕

การศึกษาและเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ที่ไม่แตกต่างกันนักคือ มีจุดมุ่งหมายในการช่วยการศึกษาของชาติ แต่่นโยบายและการดำเนินงาน แตกต่างกันไปตามความถนัดทางด้านวิชาการของวิทยาลัยนั้น ๆ สำหรับวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีภาวะแวดล้อมที่ไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านสถานที่ตั้งของวิทยาลัย นักศึกษาของวิทยาลัยต่าง ๆ แหล่งของอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ภายในวิทยาลัยเอกชนที่ต้องมี และขึ้นอยู่กับระบบเศรษฐกิจเดียวกัน ดังนั้นในการเปรียบเทียบวิทยาลัยเอกชนในด้านต่าง ๆ จึงสามารถจะทำการเปรียบเทียบทางการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดในการดำเนินงานภายในและภายนอกวิทยาลัยเอกชนได้ นอกจากนี้ปัจจัยต่าง ๆ ที่จะมาอิทธิพลต่อวิทยาลัยเอกชนก็คือ สถาบันที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชน ซึ่งสถาบันที่จะเกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชนโดยตรงและใกล้ชิด คือ ทบวงมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐในการควบคุมดูแลวิทยาลัยเอกชน และสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นสมาคมที่วิทยาลัยเอกชนทั้งหมดร่วมกันจัดตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การศึกษาและเพื่ออำนาจในการต่อรองกับรัฐในกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชน และเพื่อเป็นปากเสียงแก่วิทยาลัยเอกชนทั้งหมดด้วย

เพื่อศึกษาถึงการดำเนินงานและนโยบายต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เพื่อชี้ให้เห็นถึงการใช้นโยบายความคิดทางการตลาดในแง่ความรับผิดชอบต่อสังคม (Societal Marketing Concept) จึงจะทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของวิทยาลัยเอกชน และนโยบายของวิทยาลัยเอกชนว่าได้กำหนดตรงตามวัตถุประสงค์เพียงไร และสอดคล้องกับการจัดการอุดมศึกษาของรัฐหรือไม่ โดยเฉพาะได้ทำสำเร็จตามวัตถุประสงค์เพียงไรด้วย ดังนั้นจะทำการเปรียบเทียบการดำเนินงานและผลงานของวิทยาลัยเอกชนทางด้านต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณา นอกจากนี้ในการที่จะพิจารณาโดยต้องแท้ จึงทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เพื่อทราบถึงนโยบายอันแน่นอนของแต่ละวิทยาลัยเอกชนและโดยส่วนรวม ซึ่งผลสรุปการสัมภาษณ์จะเป็นการช่วยชี้แนะ

ถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ภายในวิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ทำให้ศึกษาและเปรียบเทียบ วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของวิทยาลัย เอกชน ในกรุงเทพมหานคร

การให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษาของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งนั้น มีวัตถุประสงค์หลักอย่างเดียวกัน คือ "เป็นสถานที่ศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาส่งเสริมวิทยาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย มีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาส่งเสริมวิทยาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอนทำการวิจัยให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ" ซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวเหมือนกับวัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกประการ ความแตกต่างจะมีในลักษณะของรายละเอียดทางวิชาการที่เปิดสอน วิธีสอน และการควบคุมมาตรฐานทางวิชาการ โดยเฉพาะในประการหลังนี้วิทยาลัยเอกชนจะต้องได้รับการรับรองมาตรฐานทางวิชาการจากทบวงมหาวิทยาลัย จึงจะให้ปริญญาได้ นอกจากนี้ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตั้งคณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาขึ้นมาควบคุม มีคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรและกรรมการรับรองมาตรฐานการศึกษา กรรมการสอบไล่ภายนอก กรรมการสภาวิทยาลัย ตั้งขึ้นเพื่อควบคุมคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน และวิทยาลัยเอกชนก็พยายามปรับปรุงวิทยาลัยของตนเองทุก ๆ ด้านอยู่เสมอ

วิทยาลัยเอกชนมีวัตถุประสงค์หลักเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่การให้การศึกษา (Product) ของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งนั้น มีวัตถุประสงค์จะให้การศึกษาในวิชาการด้านใดมีปรัชญาในการศึกษาอย่างไร มีนโยบายอย่างไร และมีเอกลักษณ์ของตนอย่างไร ย่อมแตกต่างกันในแต่ละวิทยาลัย วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่จะให้การศึกษาทางด้านสังคมศาสตร์ เช่น ในสาขาบริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การบัญชี นิติศาสตร์ การสื่อสารมวลชน ส่วนทางด้านเทคโนโลยีมีการสอนวิชาช่างต่าง ๆ โดยมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีลงมา

วิทยาลัยเอกชน เป็นกิจการที่จะต้องช่วยเหลือตนเองในด้านการลงทุน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เอง ดังนั้นแม้วัตถุประสงค์โดยส่วนใหญ่จะ เน้นในแง่การให้บริการแก่สังคม แต่วิทยาลัยเอกชนก็ไม่สามารถจะอยู่รอดได้ถ้าไม่มีกำไร และมีรากฐานทางเศรษฐกิจที่

มั่นคงพอ แต่อย่างไรก็ตามวิทยาลัยเอกชนก็มิได้มุ่งจะกอบโกยผลกำไรแต่เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ เป็นอุดมการณ์ของวิทยาลัยเอกชนเอง และอันเนื่องมาจากการควบคุมของรัฐด้วย ทำให้วิทยาลัยเอกชนไม่สามารถที่จะมุ่งทำการค้าอย่างเต็มที่เหมือนการประกอบธุรกิจ การค้าอื่น ๆ การควบคุมของรัฐออกมาในรูปของพระราชบัญญัติไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ หรือ ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้กำหนดไว้เกี่ยวข้องกับวิธีการจัดตั้ง และดำเนินการ เพื่อให้ความมั่นคงแก่ผู้ที่ จะ เข้าศึกษาให้วิทยาลัยเอกชนคือ

๑. ผู้ที่จะจัดตั้งจะต้องได้รับอนุญาตให้จัดตั้งจากรัฐมนตรี โดยคำแนะนำจาก คณะกรรมการสถาบันและการขออนุญาตและอนุญาตให้จัดตั้งต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของ กฎหมาย
๒. ผู้รับอนุญาตจะต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินซึ่งใช้เป็นที่จัดตั้ง โดยมี เนื้อที่ไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎหมาย^๑ และผู้รับใบอนุญาตต้องโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินโดย ปลอดภาระติดพันให้แก่สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ภายใน ๑ เดือน หลังจากได้รับอนุญาต
๓. นอกจากมีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องมีข้อกำหนดดังรายการต่อไปนี้
 - ๓.๑ ชื่อ
 - ๓.๒ วัตถุประสงค์
 - ๓.๓ ที่ตั้งและแผนผังแสดงบริเวณและอาคาร
 - ๓.๔ จำนวนเงินทุนประเดิม ทรัพย์สินที่จะใช้ในการจัดตั้งและโครงการ ใช้จ่าย
 - ๓.๕ อัตราค่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียม
 - ๓.๖ โครงการจัดการศึกษา รวมทั้งหลักสูตร การสอน อุปกรณ์การ- ศึกษา และการวัดผลการศึกษา

^๑กฎหมายตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๒ ยังไม่ได้ออกมา อย่างเป็นทางการ

๓.๗ วิธีการรับนักศึกษาและให้นักศึกษาออก

๓.๘ การกำหนดเครื่องแบบ การแต่งเครื่องแบบของนักศึกษา และการกำหนดเครื่องหมาย ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

๓.๙ โครงการจัดหาคณาจารย์และเจ้าหน้าที่

๓.๑๐ การกำหนดตำแหน่งและคุณสมบัติทางวิชาการของคณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ อัตราค่าสอน เงินเดือน หลักเกณฑ์การจ้าง เลิกจ้าง และสวัสดิการของคณาจารย์และเจ้าหน้าที่

๓.๑๑ รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎทรวง

ถ้าวิทยาลัยเอกชนใดไม่สามารถทำตามพระราชบัญญัติได้ ก็จะถูกควบคุมโดยทบวงมหาวิทยาลัย วิทยาลัยเอกชนซึ่งถูกสั่งควบคุมและเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้ง คือวิทยาลัยพัฒนา ซึ่งได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเมื่อ เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ พร้อมกับวิทยาลัยเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งรุ่นแรก แต่วิทยาลัยพัฒนามีปัญหาเกี่ยวกับที่ดินซึ่งไม่ได้เป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัยพัฒนาตามกฎหมาย และผู้รับอนุญาตจัดตั้งมีปัญหาทางการเงินมาตั้งแต่เริ่มจัดตั้งวิทยาลัย และในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ไม่มีผู้รับผิดชอบการดำเนินงานกิจการของวิทยาลัยพัฒนา ทบวงมหาวิทยาลัยจึงสั่งควบคุมวิทยาลัย และเมื่อประเมินสภาพแล้วเห็นว่าวิทยาลัยพัฒนาไม่สามารถจะดำเนินการต่อไปได้ จึงได้พิจารณาแก้ไขปัญหเกี่ยวกับวิทยาลัยพัฒนา โดยให้วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตรับโอนนักศึกษาไปศึกษาต่อ นอกจากวิทยาลัยพัฒนาแล้ว เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ประสบปัญหาทบวงมหาวิทยาลัยจึงเข้าดำเนินการแทนโดย ทางวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ไม่ขอรับผลกำไร คือนำผลได้ทั้งหมด ไปปรับปรุงและพัฒนากิจการของวิทยาลัยอย่างเต็มที่ โดยทบวงมหาวิทยาลัยให้ความสนับสนุนโดยขอความร่วมมือทางวิชาการไปยังสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าวิทยาเขตธนบุรี และทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ด้วย ซึ่งความสามารถทางบุคลากรที่ได้รับแต่งตั้งจากทบวงมหาวิทยาลัยทำให้วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ผ่านพ้นวิกฤตการณ์นั้นไปได้ ส่วนทางด้านการควบคุมรายได้ของวิทยาลัยเอกชน คือ กำหนดให้วิทยาลัย-เอกชนมีรายได้จาก

๑. ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียม
๒. เงินและทรัพย์สินอื่นที่มีผู้ให้แก่วิทยาลัย เอกชน
๓. รายได้ที่เกี่ยวกับการให้การศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนและ รายได้อื่น ๆ ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

นอกจากนี้ทางด้านการเงินได้กำหนดให้วิทยาลัย เอกชน จัดตั้งกองทุนต่าง ๆ

๔ กองทุน คือ

๑. กองทุนทั่วไป เพื่อใช้ในการดำเนินกิจการ
๒. กองทุนทรัพย์สินถาวร ใช้เฉพาะการเพิ่มเติม เพื่อปรับปรุงที่ดิน หรือสิ่งก่อสร้าง
๓. กองทุนวิจัยและห้องสมุด ใช้เกี่ยวกับการวิจัย และการจัดซื้อตำรา สำหรับห้องสมุด
๔. กองทุนสงเคราะห์ ใช้สำหรับการให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาหรือ บำเหน็จบำนาญ หรือการสงเคราะห์อื่น ๆ แก่อาจารย์ประจำและพนักงานลูกจ้าง

ถ้ากองทุนทั่วไปมีรายได้สูงกว่ารายจ่ายประจำปี ให้สภาสถาบันจัดสรรเงินรายได้สูงกว่า รายจ่ายนั้นแก่กองทุนประเภทอื่น นอกเหนือจากกองทุนทั่วไปรวมกันในอัตราไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๖๐ ของรายได้สูงกว่ารายจ่ายประจำปี ส่วนเงินที่เหลือ (ร้อยละ ๔๐ ของ รายได้ที่สูงกว่ารายจ่ายประจำปี) วิทยาลัยอาจจัดสรรให้แก่ผู้รับใบอนุญาต (ผู้ก่อตั้ง) ในอัตราร้อยละไม่เกิน ๑๕ ของส่วนของทรัพย์สินในกองทุนประเภทต่าง ๆ รวมกัน หลังจากหักหนี้สินแล้ว ถ้ายังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใด ให้จัดให้แก่กองทุนทั่วไป

จากข้อบังคับตามกฎหมายนี้ เห็นได้ชัดว่ารัฐบาลประสงค์ให้วิทยาลัย เอกชนมี ความมั่นคงและผู้ลงทุนในการจัดตั้งวิทยาลัย เอกชนจะได้รับส่วนแบ่งรายได้จากการลงทุน ของตนอย่างไร ถ้าเปรียบเทียบกับการลงทุนประกอบธุรกิจอย่างอื่นแล้ว ผลตอบแทนน้อยกว่ากันมาก ดังนั้นการจัดตั้งวิทยาลัย เอกชนจะมุ่งประกอบกำไรไม่ได้ แต่จะไม่มี กำไรเลยก็ไม่ได้อีกเช่นกัน เพราะวิทยาลัย เอกชนจะต้องแบกรับค่าใช้จ่ายเองทุกอย่าง

รวมทั้งต้องหารายได้มาให้คุ้มกับรายจ่าย เพื่อทำนุบำรุงและพัฒนาวิทยาลัยเอกชนให้เจริญก้าวหน้า ให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชน ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

สำหรับการจัดการศึกษาให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของวิทยาลัยเอกชนนั้น ตั้งแต่วิทยาลัยเอกชนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ จนถึง ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ รวมเป็นเวลา ๑๐ ปี วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง สามารถผลิตบัณฑิตออกสู่ตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก และบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนก็มีประสิทธิภาพ เท่าเทียมกับบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ นอกจากนี้การศึกษาคือในระดับปริญญาโท บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนก็สามารถศึกษาต่อได้ในบัณฑิตวิทยาลัยของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ รวมทั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นี่ก็เป็นการแสดงว่าวิทยาลัยเอกชนสามารถจัดการศึกษาตรงตามวัตถุประสงค์ในการที่จะผลิตบัณฑิตที่ดีมีคุณภาพออกสู่สังคม

การเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่ง ต่างก็มีวิธีการดำเนินงานที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาในวิทยาลัย หลักสูตรตลอดจนสาขาวิชาที่เปิดสอน อาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ จำนวนพนักงาน จำนวนนักศึกษา สถานที่ตั้ง และรวมถึงระยะเวลาและประสบการณ์ในการดำเนินงาน ซึ่งในการจะดำเนินการของวิทยาลัยเอกชนให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ ขึ้นอยู่กับเงินทุนของแต่ละวิทยาลัยด้วย

ตามที่ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของวิทยาลัยเอกชนแล้วว่า มีวัตถุประสงค์หลักเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือมุ่งที่จะให้บริการทางวิชาการแก่สังคม โดยมีใ้มุ่งหวังกำไรเป็นเป้าหมายสำคัญ แต่มุ่งหวังกำไรเพื่อความอยู่รอด และนำกำไรมาใช้ในการปรับปรุงกิจการ วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่งนี้ มีแหล่งที่มาหรือกำลังสนับสนุนที่แตกต่างกัน ฉะนั้นกำลังทางด้านทุนเดิม ทางด้านทุนหมุนเวียน ตลอดจนการเงินก็แตกต่างกัน คือทางวิทยาลัยได้รับการอุดหนุนช่วยเหลือจากที่อื่น ๆ แต่บางวิทยาลัยต้องช่วยเหลือตนเองตลอดมา ทั้งนี้ วิทยาลัยเอกชนทุกแห่งไม่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐเลย ทางด้านการเงินวิทยาลัยเอกชนต้องช่วยตนเองทั้งสิ้น

ในด้านการรับเงินอุดหนุนหรือช่วยเหลือจากบุคคลหรือหน่วยงานอื่น ๆ ของ
วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่งคือ

๑. วิทยาลัยการค้า เป็นของหอการค้าไทย ซึ่งมีบทบาทเกี่ยวข้องอยู่กับการค้า หรือธุรกิจโดยตรงได้ตระหนักถึงปัญหาบุคลากรทางด้านการค้าในประเทศไทย จึงก่อตั้งวิทยาลัยการค้าขึ้น แต่ถึงแม้ว่าหอการค้าไทยจะช่วยเหลือและสนับสนุนวิทยาลัยการค้าอยู่ก็ตาม แต่ทางด้านการเงินวิทยาลัยก็ต้องดิ้นรนเพื่อตนเอง ต้องหารายได้ให้คุ้มกับที่ได้ลงทุนไป และตลอดระยะเวลาที่ผ่านมานับแต่วิทยาลัยการค้าย้ายมาอยู่ที่ถนนวิภาวดีรังสิต^๑ ก็มีเคยมีการแบ่งผลกำไรแต่ประการใด เงินรายได้ทั้งหมดคนนำมาใช้ในกิจการของวิทยาลัยทั้งสิ้น^๒

๒. วิทยาลัยกรุงเทพ จัดตั้งโดย อาจารย์สุรัตน์ โอสถานุเคราะห์^๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้วิทยาลัยกรุงเทพเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาของเอกชน ดำเนินการสอนในระดับปริญญา เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ไม่มุ่งหวังค้ากำไร^๔ (Non-profit) อยู่ภายใต้การสนับสนุนของ "มูลนิธิวิทยาลัยกรุงเทพ" ซึ่งเจ้าของผู้ก่อตั้งไม่เอาเงินทุนคืนเลย รายได้เท่าไรที่ได้มาจะกลับคืนมาให้กับวิทยาลัยทั้งหมด และนำมาปรับปรุงวิทยาลัยให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นเรื่อย ๆ โดยการสร้างอาคารใหม่ ๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้ใช้ และตลอดจนปรับปรุงวิธีเรียน วิธีสอน การบริหารให้พัฒนาทันกับวิทยาการของโลก

๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม จัดตั้งโดยบริษัทสยามส่งเสริมการศึกษา มีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาแก่เยาวชนของชาติ ไม่มีหน่วยงานใดสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ดังนั้นจึงต้องการกำไรบ้างเพื่อนำไปปรับปรุงกิจการ วิทยาลัยเทคนิคสยามต้องช่วยเหลือตนเอง^๕

วิทยาลัยการค้าเดิมตั้งอยู่ในสมาคมพ่อค้าไทยปัจจุบัน ที่ถนนราชพิศ

^๑บทสัมภาษณ์ ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

๔. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จัดตั้งขึ้นโดย อาจารย์ไสว สุทธิพิทักษ์ ซึ่งเคยดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชนมาแล้วเป็นเวลานาน เคยเป็นผู้อำนวยการของวิทยาลัยการค้า ในสมัยแรกตั้ง วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์หารายได้จากหนทางเดียวคือจากค่าเล่าเรียนของนักศึกษา และมีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นวิทยาทานแก่เยาวชนของชาติ^๑

๕. วิทยาลัยศรีปทุม จัดตั้งขึ้นโดย นายสุข บุคยาภรณ์ จัดตั้งโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากสถาบันหรือบุคคลใด แต่ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาของชาติ วิทยาลัยศรีปทุมต้องแบกรับค่าใช้จ่าย และการหารายได้หรือเงินมาใช้ในกิจการเอง

๖. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ จัดตั้งขึ้นโดย มูลนิธิเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ดำเนินการโดยไม่มีมุ่งหวังกำไร แต่ถึงแม้ว่าวิทยาลัยจะเป็นของมูลนิธิ แต่วิทยาลัยต้องบริหารทุกอย่างเอง ไม่มีเงินสนับสนุนจากมูลนิธิเลย วิทยาลัยก็พยายามหาเงินจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งก็ทำได้ยาก

๗. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ จัดตั้งขึ้นโดยมูลนิธิคุณย่าแปลก เหมือนปี่ โดย มีวัตถุประสงค์ที่จะจัดการศึกษาให้เป็นวิทยาทานแก่เยาวชนของชาติ โดยที่กำไรที่ได้ก็นำมาลงทุนเพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ และค่อย ๆ ขยายวิทยาลัยให้เจริญก้าวหน้ามาเรื่อย ๆ^๒

จะเห็นได้ว่าวิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง มีได้มุ่งหวังที่จะเอากำไรเพื่อไปประกอบกิจการอื่น ๆ หวังที่จะนำกำไรมาปรับปรุงกิจการทั้งสิ้น และถึงจะมีความคิดเช่นนั้น ก็คงจะทำได้ ทั้งนี้เพราะรัฐได้มีกฎหมายระบุเอาไว้ในพระราชบัญญัติ ไม่ว่าจะ เป็นพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ๒๕๑๒ หรือพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ระบุไว้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกำไรของวิทยาลัยเอกชนอยู่แล้วว่าจะต้องนำกำไรจัดสรรเข้ากองทุนประเภทต่าง ๆ แล้วจึงจะนำกำไรมาแบ่งได้ และต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของเงินได้ นอกนั้นต้องเข้ากองทุนต่าง ๆ อีก ดังนั้นในการดำเนินการ วิทยาลัยเอกชนก็ไม่สามารถที่จะมุ่งแสวงหากำไรอย่างธุรกิจโดยตรง

^๑บทสัมภาษณ์ ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง ได้มีการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดโดยใช้ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ที่แตกต่างกัน เพื่อแสดงให้เห็นชัดถึงการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง จะทำการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชน โดยแยกตามหัวข้อของส่วนผสมทางการตลาด คือ 4P's ดังนี้คือ

๖. การเปรียบเทียบทางการจัดการศึกษา (Product) ในวิทยาลัย-
เอกชน

วิทยาลัยเอกชนใน เขตกรุงเทพมหานคร ให้บริการทางการศึกษาแก่สังคม วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง มีสาขาวิชาที่เปิดสอนดังนี้คือ

ตารางที่ ๒

โปรแกรมการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

คณะวิชาและสาขาวิชา ที่ได้รับอนุญาตให้เปิด- สอน	รายชื่อวิทยาลัย หลักสูตร	วิทยาลัยการค้า	วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	วิทยาลัยศรีปทุม	วิทยาลัยอัสสัมชัญ	วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์
ระดับปริญญาตรี								
คณะบัญชี								
สาขาวิชา	บัญชี				✓			
	บัญชีการเงิน	✓						
	บัญชีต้นทุน	✓	✓					
	การสอบบัญชี	✓	✓					
	ทฤษฎีบัญชี		✓					

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

คณะวิชาและสาขาวิชา ที่ได้รับอนุญาตให้เปิด- สอน	รายชื่อวิทยาลัย หลักสูตร	วิทยาลัยการค้า	วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	วิทยาลัยศรีเทพ	วิทยาลัยอุตสาหกรรมบริหารธุรกิจ	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
		ระดับปริญญาตรี คณะ เศรษฐศาสตร์ สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์ การเงินการธนาคาร เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์	✓	✓	✓	✓	✓	✓
คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชา	การบริหารการตลาด การบริหารงานบุคคล การบริหารการเงิน การบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ การเลขานุการ การบริหารทั่วไป การบริหารงานอุตสาหกรรม การดำเนินงานโรงแรม การจัดการ การตลาด การเงิน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

คณะวิชาและสาขาวิชา ที่ได้รับอนุญาตให้เปิด- สอน	รายชื่อวิทยาลัย หลักสูตร	วิทยาลัยการศา	วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยเทคนิคสวาย	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	วิทยาลัยปริพ	วิทยาลัยสังคมบริหารธุรกิจ	วิทยาลัยเอเชียค เนย์
		ศา	เทศ	ม	ย	บ	กิจ	เนย์
ระดับปริญญาตรี								
สาขาวิชา	การเงินและการธนาคาร			✓			✓	✓
	การคอมพิวเตอร์ธุรกิจ			✓			✓	✓
	การบัญชี			✓			✓	✓
คณะพาณิชยศาสตร์								
สาขาวิชา	การบริหารทั่วไป					✓	✓	
	การเงินการธนาคาร					✓	✓	
คณะมนุษยศาสตร์ *								
สาขาวิชา	ภาษาอังกฤษ	✓						
	ภาษาญี่ปุ่น	✓						
คณะนิติศาสตร์								
สาขาวิชา	นิติศาสตร์				✓	✓		
คณะสื่อสารมวลชน								
สาขาวิชา	ประชาสัมพันธ์		✓					
	วารสารศาสตร์		✓					
	การโฆษณา *		✓					

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

คณะวิชาและสาขาวิชา ที่ได้รับอนุญาตให้เปิด- สอน	รายชื่อวิทยาลัย หลักสูตร	วิทยาลัยการค้า	วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	วิทยาลัยศรีปทุม	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์
ระดับอนุปริญญา								
สาขาวิชานิติศาสตร์	นิติศาสตร์					✓		
สาขาวิชาการบัญชี	บัญชี		✓					
สาขาวิชาการบริหาร- ธุรกิจ	การบริหารงานบุคคล การตลาด การเงิน การเลขานุการ		✓	✓	✓	✓		
ระดับประกาศนียบัตร (๓ ปี)								
สาขาวิชา								
- บริหารธุรกิจ	บริหารธุรกิจ					✓		
- ศิลปศาสตร์	ศิลปศาสตร์					✓		
- วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์					✓		
- วิศวกรรมโยธา	วิศวกรรมโยธา					✓		
- วิศวกรรมไฟฟ้า	วิศวกรรมไฟฟ้า					✓		
- วิศวกรรมเครื่องกล	วิศวกรรมเครื่องกล					✓		

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

คณะวิชาและสาขาวิชา ที่ได้รับอนุญาตให้เปิด- สอน	รายชื่อวิทยาลัย หลักสูตร	วิทยาลัยการค้ำ	วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	วิทยาลัยดุสิตบัณฑิตย	วิทยาลัยศรีบูรพา	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (๓ ปี)								
สาขาวิชา								
- ช่างไฟฟ้ากำลัง	ช่างไฟฟ้ากำลัง					✓		
- ช่างโยธา	ช่างโยธา					✓		
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (๒ ปี)								
สาขาวิชา								
- ช่างยนต์	ช่างยนต์			✓		✓		✓
- ช่างก่อสร้าง	ช่างก่อสร้าง					✓		✓
- ช่างไฟฟ้ากำลัง	ช่างอิเล็กทรอนิกส์					✓		✓
- การบัญชี	การบัญชี			✓		✓		✓
- การตลาด	การตลาด			✓		✓		✓
- การเลขานุการ	การเลขานุการ			✓		✓		✓
- ช่างไฟฟ้ากำลัง	ช่างไฟฟ้ากำลัง					✓		✓

หมายเหตุ^๑

๑. ระดับปริญญาตรี อนุปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

๑.๑ วิทยาลัยการค้ำ รับรองมาตรฐานการศึกษาทุกสาขาวิชา ยกเว้น หลักสูตรปริญญาตรีคณะวิชามนุษยศาสตร์ เป็นแผนกวิชาอิสระ เพิ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอน ปีการศึกษา ๒๕๒๓ ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น (วิชาโท)

๑.๒ วิทยาลัยกรุงเทพ รับรองมาตรฐานการศึกษาทุกสาขาวิชา ยกเว้น ปริญญาตรี สาขาการโฆษณา เพิ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอนปีการศึกษา ๒๕๒๓

๑.๓ วิทยาลัยเทคนิคสยาม รับรองมาตรฐานการศึกษาแล้วทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและปริญญาตรี

๑.๔ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ รับรองมาตรฐานการศึกษาทุกสาขาวิชา

๑.๕ วิทยาลัยศรีปฐม ระดับประกาศนียบัตรรับรองหลักสูตรและ ก.พ. เทียบวุฒิให้แล้วหลายสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รับรองหลักสูตรและ ก.พ. เทียบวุฒิให้หลายสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาการเลขานุการยังไม่ได้เปิดสอน ส่วนสาขาช่างไฟฟ้ากำลัง ช่างโยธา กำลังพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา

ปริญญาตรี รับรองมาตรฐานการศึกษาแล้วเฉพาะสาขาวิชานิติศาสตร์

๑.๖ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ รับรองมาตรฐานการศึกษาแล้วหลายสาขาวิชา ยกเว้น สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณา

๑.๗ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รับรองมาตรฐานแล้วหลายสาขาวิชา ยกเว้นสาขาวิชาการเลขานุการยังไม่ได้เปิดสอน

ปริญญาตรี สาขาวิชาการบัญชีกำลังอยู่ระหว่างการพิจารณา

๒. รายละเอียดบางประการ

๒.๑ วิทยาลัยอาจจะเปิดสอนไม่ครบทุกสาขาวิชาที่ได้รับอนุญาต

๒.๒ ชื่อคณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชีของวิทยาลัยศรีปทุมขณะนี้อยู่ระหว่างการขออนุญาตจัดตั้ง เป็นคณะวิชา

๒.๓ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ๓ ปี สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลังและช่างโยธาของวิทยาลัยศรีปทุม ทบวงฯ ให้ังได้รับนักศึกษาแล้ว

สาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร มีลักษณะที่แตกต่างกันในความกว้างและความลึกของสาขาวิชาและคณะวิชาที่เปิดสอน บางวิทยาลัยเปิดสอนอย่างกว้างขวางในคณะวิชาต่าง ๆ บางวิทยาลัยเปิดสอนคณะวิชาเดียวแต่หลายสาขาวิชา และบางวิทยาลัยเปิดสอนหลายคณะวิชาและหลายสาขาวิชา แตกต่างกันไปในวิทยาลัย ทั้ง ๗ แห่ง คือ

การเปรียบเทียบสาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๗ แห่ง มีการสอนในระดับปริญญาตรี ระดับอนุปริญญา และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงดังนี้คือ

๑. วิทยาลัยการค้า เปิดสอนในระดับปริญญาตรีเท่านั้น ใน ๔ คณะวิชา คือ

๑.๑ คณะวิชาเศรษฐศาสตร์ มี ๓ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ
- สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
- สาขาวิชาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

๑.๒ คณะวิชาบริหารธุรกิจ มี ๔ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
- สาขาวิชาการบริหารธุรกิจต่างประเทศ
- สาขาวิชาการบริหารการเงิน
- สาขาวิชาการบริหารการตลาด

- สาขาวิชาการเลขานุการ
 - สาขาวิชาบริหารอุตสาหกรรม
 - สาขาวิชาการบริหารทั่วไป
 - สาขาวิชาการดำเนินงานโรงแรม
- ๑.๓ คณะวิชาการบัญชี มี ๓ สาขาวิชา คือ
- สาขาวิชาการบัญชีการเงิน
 - สาขาวิชาการบัญชีต้นทุน
 - สาขาวิชาการสอบบัญชี
- ๑.๔ คณะวิชามนุษยศาสตร์ มี ๓ สาขาวิชา คือ
- สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
 - สาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษ
 - สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
๒. วิทยาลัยกรุงเทพ เปิดสอนในระดับปริญญาตรีเท่านั้น ใน ๓ คณะวิชาคือ
- ๒.๑ คณะบัญชี มี ๓ สาขาวิชาคือ
- ภาควิชาบัญชี
 - ภาควิชาบัญชีต้นทุน
 - ภาควิชาการตรวจสอบบัญชี
- ๒.๒ คณะบริหารธุรกิจ มี ๔ สาขาวิชา คือ
- ภาควิชาการตลาด
 - ภาควิชาการบริหารงานบุคคล

คณะวิชามนุษยศาสตร์ เพิ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอนปีการศึกษา ๒๕๒๓ เป็น
แผนกวิชาอิสระ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวรรณคดีอังกฤษ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
(วิชาโท) ยังไม่ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษา

- ภาควิชาการเงิน
- ภาควิชาการจัดการ
- ภาควิชาการเลขานุการ

๒.๓ คณะนิเทศศาสตร์ มี ๓ สาขาวิชา คือ

- ภาควิชาวารสารศาสตร์
- ภาควิชาการประชาสัมพันธ์
- ภาควิชาการโฆษณา

๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เปิดสอนในระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตร-
วิชาชีพชั้นสูง

ระดับปริญญาตรีมี ๑ คณะวิชา

๓.๑ คณะวิชาบริหารธุรกิจ มี ๔ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาการบัญชี
- สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
- สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
- สาขาวิชาการตลาด

๓.๒ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มี ๓ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาช่างยนต์
- สาขาวิชาการบัญชี
- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาการเลขานุการ

๔. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เปิดสอนในระดับปริญญาตรีเท่านั้น มี ๔ คณะวิชา

๔.๑ คณะวิชาบริหารธุรกิจ แบ่งออกเป็น ๓ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล
- สาขาวิชาการเงิน
- สาขาวิชาการตลาด

- ๔.๒ คณะวิชาการบิน
- ๔.๓ คณะวิชาเศรษฐศาสตร์
- ๔.๔ คณะวิชานิติศาสตร์

๕. วิทยาลัยศรีปทุม เปิดสอนใน ๕ ระดับคือ

๕.๑ ระดับประกาศนียบัตร (๓ ปี) เปิดสอน ๖ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ^๑
- สาขาวิชาศิลปศาสตร์
- สาขาวิชาวิทยาศาสตร์^๑
- สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา
- สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า
- สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล

๕.๒ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (๒ ปี) มี ๗ สาขาวิชาคือ

- สาขาวิชาช่างยนต์
- สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง^๒
- สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
- สาขาวิชาช่างก่อสร้าง
- สาขาวิชาบัญชี
- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาเลขานุการ^๓

^๑ ก.พ. ยังไม่รับรองหลักสูตรและเทียบวุฒิให้

^๒ กำลังพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา

^๓ สาขาวิชาเลขานุการยังไม่ได้เปิดสอน

๕.๓ ระดับอนุปริญญา มี ๑ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชานิติศาสตร์

๕.๔ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (๓ ปี) มี ๒ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง
- สาขาวิชาช่างโยธา

๕.๕ ระดับปริญญาตรี มี ๒ คณะวิชา^๑

๕.๕.๑ คณะนิติศาสตร์ แบ่งเป็น ๑ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชานิติศาสตร์

๕.๕.๒ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี แบ่งเป็น ๒ สาขาวิชาคือ

- แผนกการบริหารทั่วไป
- แผนกการเงินและการธนาคาร

๖. วิทยาลัยชั้นมัธยมศึกษาบริหารธุรกิจ เปิดสอนระดับปริญญาตรีเท่านั้น มี ๑ คณะวิชา คือ

๖.๑ คณะวิชาบริหารธุรกิจ แบ่งเป็น ๕ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาการบริหารงานทั่วไป
- สาขาวิชาการบัญชี
- สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ^๒

๗. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เปิดสอน ๒ ระดับ คือ

๗.๑ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เปิด ๗ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาช่างยนต์

^๑รับรองมาตรฐานการศึกษาแล้ว เฉพาะสาขาวิชานิติศาสตร์

^๒สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจกำลังอยู่ระหว่างการพิจารณา

- สาขาวิชาช่างก่อสร้าง
- สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง
- สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
- สาขาวิชาบัญชี
- สาขาวิชาทหาร
- สาขาวิชาการเลขานุการ^๑

๗.๒ ระดับปริญญาตรี มี ๑ คณะวิชา

๗.๒.๑ คณะวิชาบริหารธุรกิจ มี ๔ สาขาวิชา คือ

- สาขาวิชาการบัญชี^๒
- สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร
- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล

วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่ง ที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีที่มีคณะวิชาและสาขาวิชา (Product line) ที่เปิดสอนมากที่สุด คือ

๑. วิทยาลัยการค้า มี ๔ คณะวิชาและแต่ละคณะวิชา มีสาขาวิชาเป็นจำนวนมากกว่าสาขาวิชาของวิทยาลัยอื่น ๆ
๒. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มี ๔ คณะวิชา แต่มีสาขาวิชาไม่มากเท่าวิทยาลัยการค้า
๓. วิทยาลัยกรุงเทพ มี ๓ คณะวิชา และแต่ละคณะวิชาเปิดสอนหลายสาขา
๔. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีคณะวิชาเดียว แต่แบ่งออกเป็นหลายสาขาวิชา

^๑สาขาวิชาการเลขานุการยังไม่เปิดสอน

^๒สาขาวิชาการบัญชีกำลังอยู่ระหว่างการพิจารณา

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยที่เปิดสอนในสาขาวิชา (Product line) มากที่สุด คือ

๑. วิทยาลัยสงขลบุรี เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหลายระดับ และมีสาขาวิชาที่มากที่สุด
๒. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงระดับเทียบและมีสาขาวิชา ๗ สาขาวิชา
๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ๓ สาขาวิชา

วิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ได้มีการเปิดสอนในระดับปริญญาตรีด้วย แต่เป็นการเปิดในระยะเริ่มแรกทั้งสิ้น

การเปรียบเทียบขนาดของวิทยาลัยเอกชนจากจำนวนนักศึกษา

วิทยาลัยเอกชนมีขนาดที่แตกต่างกันโดยวิเคราะห์จากจำนวนนักศึกษา จำนวน-อาจารย์ประจำ และจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา คือ

ตารางที่ ๓ จำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

๑.	วิทยาลัยการค้า	มีนักศึกษาจำนวน	๔,๕๒๐ คน
๒.	วิทยาลัยกรุงเทพ	"	๓,๗๗๐ ^๒ คน
๓.	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	"	๓,๘๘๘ ^๓ คน
๔.	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	"	๓,๕๑๘ ^๒ คน
๕.	วิทยาลัยศรีปทุม	"	๓,๘๘๕ คน
๖.	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	"	๑,๘๘๑ คน
๗.	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	"	๑,๕๕๐ คน
		รวม	๒๒,๙๖๖ คน

^๑สำรวจเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๒๓

^๒ทั้งภาคปกติและภาคค่ำ

^๓สอนทั้งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และปริญญาตรี

ตารางที่ ๔ จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๒๒^๑

๑.	วิทยาลัยการค้า	มีผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน	๗๙๓	คน
๒.	วิทยาลัยกรุงเทพ	"	๕๕๑	คน
๓.	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	"	๖๑๔	คน
๔.	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	"	๑๒๘	คน
๕.	วิทยาลัยศรีปทุม	"	๕๓๕	คน
๖.	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	"	๙๖	คน
๗.	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	"	๑๕๘	คน
		รวม	๒,๐๕๕	คน

ตารางที่ ๕ จำนวนอาจารย์ประจำ ปีการศึกษา ๒๕๒๓

๑.	วิทยาลัยการค้า	มีอาจารย์ประจำจำนวน	๑๓๘	คน
๒.	วิทยาลัยกรุงเทพ	"	๘๗	คน
๓.	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	"	๗๐	คน
๔.	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	"	๔๐	คน
๕.	วิทยาลัยศรีปทุม	"	๖๘	คน
๖.	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	"	๔๑	คน
๗.	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	"	๔๙	คน
		รวม	๕๐๓	คน

ตารางที่ ๖ จำนวนอาจารย์พิเศษ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

๑.	วิทยาลัยการค้า	มีอาจารย์พิเศษจำนวน	๑๘๗ คน
๒.	วิทยาลัยกรุงเทพ	"	๕๐ คน
๓.	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	"	๕๗ คน
๔.	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	"	๗๔ คน
๕.	วิทยาลัยศรีบุรินทร์	"	๑๓๐ คน
๖.	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	"	๖๕ คน
๗.	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	"	๒๕ คน
		รวม	๕๘๗ คน

ในการที่จะจัดการศึกษาให้ได้ดีนั้นจะต้องขึ้นอยู่กับจำนวนนักศึกษา จำนวนอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ จะมีอัตราส่วนที่พอเหมาะแก่การเรียนการสอนหรือไม่เพียงไร ถ้าอัตราส่วนจำนวนนักศึกษาต่ออาจารย์ประจำ และอัตราส่วนจำนวนนักศึกษาต่ออาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ได้อัตราที่พอเหมาะไม่มากเกินไปจนเสียประสิทธิภาพในการเรียนการสอน และอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด การเรียนการสอนก็จะมีผลดี

วิทยาลัยเอกชนก็พยายามที่จะจัดอัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา และอัตราส่วนอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษา ตั้งแต่เริ่มดำเนินงานในปีการศึกษา ๒๕๑๓ จนถึงปีการศึกษา ๒๕๒๒ ดังนี้คือ (ตารางที่ ๗ และ ๘)

ตารางที่ ๗

อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาของวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ชื่อวิทยาลัย	อัตราส่วนจำนวนอาจารย์ประจำ : นักศึกษาทั้งหมด ^๑									
		๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒
๑	วิทยาลัยการค้า	๑:๑๗	๑:๒๕	๑:๓๓	๑:๖๐	๑:๖๔	๑:๔๙	๑:๕๖	๑:๔๐	๑:๓๓	๑:๒๔
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	๑:๑๑	๑:๑๓	๑:๔๒	๑:๕๐	๑:๘๑	๑:๗๗	๑:๔๑	๑:๔๒	๑:๒๙	๑:๓๗
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	-	-	-	๑:๓๗	๑:๓๑	๑:๓๕	๑:๓๗	๑:๔๐	๑:๓๙
๔	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๑:๒๔	๑:๒๔	๑:๒๒	๑:๒๐	๑:๒๓	๑:๔๒	๑:๓๔	๑:๕๖	๑:๓๐	๑:๖๐
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	๑:๑๒	๑:๑๔	๑:๓๙	๑:๓๙	๑:๑๗	๑:๔๘	๑:๔๒	๑:๖๑	๑:๗๓	๑:๔๘
๖	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-	-	-	๑:๒๔	๑:๓๓	๑:๓๙	๑:๓๙	๑:๒๗	๑:๓๙	๑:๓๒
๗	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	-	-	-	-	๑:๒๖	๑:๒๐	๑:๑๖	๑:๒๔	๑:๔๕	๑:๒๐

^๑ เกณฑ์มาตรฐานอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาเท่ากับ ๑ : ๓๐ (ปีการศึกษา ๒๕๑๓ - ๒๕๑๙)

คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษา เอกชนกำหนดอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า ๑ : ๒๐ (ปีการศึกษา ๒๕๒๒)

ตารางที่ ๘

อัตราส่วนอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษาทั้งหมดของวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ชื่อวิทยาลัย	อัตราส่วนอาจารย์ทั้งหมดต่อนักศึกษาทั้งหมด ^๑									
		๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒
๑	วิทยาลัยการค้า	๑:๑๓	๑:๑๔	๑:๑๒	๑:๑๗	๑:๑๖	๑:๑๗	๑:๑๗	๑:๑๗	๑:๑๗	๑:๑๓
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	๑:๕	๑:๖	๑:๑๕	๑:๒๒	๑:๑๓	๑:๒๑	๑:๑๘	๑:๑๘	๑:๑๗	๑:๑๔
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	-	-	-	๑:๑๘	๑:๑๘	๑:๑๕	๑:๒๕	๑:๒๔	๑:๒๓
๔	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๑:๑๐	๑:๗	๑:๗	๑:๖	๑:๘	๑:๑๖	๑:๑๔	๑:๑๔	๑:๑๔	๑:๒๒
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	๑:๗	๑:๖	๑:๗	๑:๑๒	๑:๑๑	๑:๑๕	๑:๑๕	๑:๑๕	๑:๑๕	๑:๑๕
๖	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-	-	-	๑:๑๒	๑:๙	๑:๑๖	๑:๑๕	๑:๑๑	๑:๑๑	๑:๑๓
๗	วิทยาลัย เอเชียอาคเนย์	-	-	-	-	๑:๑๙	๑:๑๗	๑:๖	๑:๑๑	๑:๑๐	๑:๙

^๑ เกณฑ์มาตรฐานอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ทั้งหมดต่อนักศึกษา เท่ากับ ๑ : ๑๕ (ปีการศึกษา ๒๕๑๓ - ๒๕๑๙)

คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กำหนดอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ทั้งหมดต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า ๑ : ๑๐ (ปีการศึกษา ๒๕๒๒)

อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ที่อยู่ในระดับเดียวและอยู่ในเกณฑ์ที่ดีที่สุด คืออัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาของวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ซึ่งเปิดสอนในสาขาวิชาโพลีเทคนิค สำหรับสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อจำนวนนักศึกษาที่อยู่ในระดับที่สม่ำเสมอและอยู่ในเกณฑ์ที่ดีคือ วิทยาลัยอิสลามชัยบุรีการธุรกิจ และวิทยาลัยที่ปรับปรุงอัตราส่วนมาอยู่ในระดับที่ดีในปัจจุบัน คือ วิทยาลัยการค้า

อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษาทั้งหมด ที่อยู่ในระดับเดียวและอยู่ในเกณฑ์ที่ดีที่สุดคือ วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ซึ่งเปิดสอนในสาขาวิชาโพลีเทคนิค สำหรับสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อจำนวนนักศึกษา ที่อยู่ในระดับสม่ำเสมอและอยู่ในเกณฑ์ที่ดี คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยอิสลามชัยบุรีการธุรกิจ

สำหรับในปีการศึกษา ๒๕๕๒ อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา และอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษาที่ดีที่สุดคือ (ตารางที่ ๔)

ตารางที่ ๔

เปรียบเทียบจำนวนนักศึกษา จำนวนอาจารย์ และอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ต่อนักศึกษา
ในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ลำดับที่	สถาบัน	ปีการศึกษา ๒๕๒๒			อัตราส่วนระหว่าง		
		นักศึกษาทั้งหมด ^๑	จำนวนครูอาจารย์ประจำ	พิเศษ	รวม	อาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ^๒	อัตราส่วนระหว่างอาจารย์พิเศษและอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ^๓
๑	วิทยาลัยการค้า	๓,๘๐๓	๑๓๖	๑๕๖	๒๘๒	๑ : ๒๔	๑ : ๑๓
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	๔,๔๖๕	๑๑๘	๑๐๖	๒๒๔	๑ : ๓๗	๑ : ๑๙
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	๒,๔๘๙	๗๕	๕๐	๑๒๕	๑ : ๓๙	๑ : ๒๓
๔	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๒,๕๕๗	๔๒	๗๑	๑๑๓	๑ : ๖๐	๑ : ๒๒
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	๒,๘๗๕	๖๑	๑๒๙	๑๙๐	๑ : ๔๘	๑ : ๑๕
๖	วิทยาลัยบัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๑,๓๖๐	๔๐	๖๐	๑๐๐	๑ : ๓๒	๑ : ๑๓
๗	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	๘๑๗	๕๐	๕๖	๑๐๖	๑ : ๒๐	๑ : ๙
รวม		๑๙,๐๖๖	๕๑๒	๖๑๘	๑,๑๓๐	๑ : ๓๗	๑ : ๑๗

^๑ นักศึกษาทั้งหมด หมายถึง นักศึกษาตั้งแต่ระดับอนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงขึ้นไป

^๒ คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กำหนดให้อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า ๑ : ๒๐

^๓ คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กำหนดให้อัตราส่วนอาจารย์ประจำกับอาจารย์พิเศษรวมกันต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า

ตารางที่ ๔.๑

จำนวนนักศึกษา อาจารย์ และอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ต่อนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๒๒

สถาบัน	ปีการศึกษา ๒๕๒๒		จำนวนครู-อาจารย์			อัตราส่วนระหว่าง อาจารย์ประจำต่อนักศึกษา**	อัตราส่วนระหว่าง อาจารย์ประจำ/อาจารย์ พิเศษต่อนักศึกษา***	หมายเหตุ
	นักศึกษา เข้าใหม่	นักศึกษา ทั้งหมด*	ประจำ	พิเศษ	รวมทั้งหมด			
วิทยาลัยการค้า	๑,๓๑๕	๓,๘๐๓	๑๓๖	๑๕๖	๒๙๒	๑ : ๒๘	๑ : ๑๓	
วิทยาลัยกรุงเทพ	๑,๖๑๑	๔,๕๖๕	๑๑๘	๑๐๖	๒๒๔	๑ : ๓๗	๑ : ๑๙	
วิทยาลัยเกริก	๖๐๗	๑,๘๐๑	๓๑	๖๘	๙๙	๑ : ๕๘	๑ : ๑๘	
วิทยาลัยคณาวิสิทธิ์	๔๘๒	๔๘๒	๓๖	๑๑	๔๗	๑ : ๑๓	๑ : ๑๐	
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	๑,๕๖๖	๒,๕๘๘	๗๕	๕๖	๑๓๑	๑ : ๓๙	๑ : ๒๓	
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	๘๑๕	๒,๕๕๗	๔๒	๗๑	๑๑๓	๑ : ๖๐	๑ : ๒๒	
วิทยาลัยพายุพิ	๓๙๕	๑,๒๖๒	๑๔๐	๑๘	๑๕๘	๑ : ๙	๑ : ๗	
วิทยาลัยศรีปทุม	๑,๔๔๑	๒,๙๗๕	๖๑	๑๒๙	๑๙๐	๑ : ๔๘	๑ : ๑๔	
วิทยาลัยแสงธรรม	๔๗	๑๕๓	๑๓	๑๐	๒๓	๑ : ๑๑	๑ : ๖	
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๖๒๒	๑,๓๖๐	๔๐	๖๐	๑๐๐	๑ : ๓๒	๑ : ๑๓	
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	๓๑	๘๑๗	๔๐	๕๖	๙๖	๑ : ๒๖	๑ : ๙	
รวม	๘,๙๓๔	๒๒,๗๖๔	๗๓๒	๗๒๕	๑,๔๕๗	๑ : ๓๑	๑ : ๑๕	

* นักศึกษาทั้งหมด หมายถึง นักศึกษาตั้งแต่ระดับอนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงขึ้นไป

** คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กำหนดให้อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า ๑ : ๒๐

*** คณะกรรมการสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กำหนดให้อัตราส่วนอาจารย์ประจำกับอาจารย์พิเศษรวมกันต่อนักศึกษาไม่น้อยกว่า ๑ : ๑๐

วิทยาลัยที่มีอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาที่ดีที่สุด คือ วิทยาลัย-
เอเซียอาคเนย์ (๑ : ๒๐) ที่ ๒ คือ วิทยาลัยการค้า (๑ : ๒๘) ที่ ๓ คือ วิทยาลัย-
อิสลามชัยบุรีบริหารธุรกิจ (๑ : ๓๒) แต่ก็ยังไม่เท่ากับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ๑ : ๒๐

วิทยาลัยที่มีอัตราส่วนระหว่างอาจารย์พิเศษและอาจารย์ประจำต่อนักศึกษาที่ดี
ที่สุด คือ วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ (๑ : ๙) ที่ ๒ วิทยาลัยการค้า (๑ : ๑๓) และ
วิทยาลัยอิสลามชัยบุรีบริหารธุรกิจ (๑ : ๑๓) ที่ ๓ คือ วิทยาลัยศรีปทุม คือ (๑ : ๑๔)
แต่เกณฑ์ที่กำหนดคือ ๑ : ๑๐

นอกจากอัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา และอัตราส่วนระหว่าง
อาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษาแล้วสัดส่วนตามระดับวุฒิ ปริญญาตรี : ปริญญาโท
: ปริญญาเอก ของอาจารย์ยังมีความสำคัญเช่นกัน สัดส่วนวุฒิของอาจารย์ในวิทยาลัย-
เอกชน ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จนถึงปีการศึกษา ๒๕๒๒ จะช่วยชี้ถึงความพยายามในการ
สร้าง Product ให้ได้มาตรฐาน คือ ตารางที่ ๑๐

ตารางที่ ๑๐

สัดส่วนตามระดับวุฒิ ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก

ของอาจารย์

ในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ - ๒๕๒๒

ชื่อวิทยาลัย	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗
วิทยาลัยการค้า	๘.๘๗ : ๑.๓ : ๐	๘.๑๔ : ๐.๘๖ : ๐	๘.๘๗ : ๑.๐๓ : ๐	๘.๖๘ : ๑.๐๕ : ๐.๒๖	๘.๘๖ : ๑.๑๔ : ๐
วิทยาลัยกรุงเทพ	๘.๑๑ : ๐.๘๙ : ๐	๘.๖๕ : ๑.๓๕ : ๐	๖.๘๘ : ๓.๐๑ : ๐	๕.๖๘ : ๔.๐๕ : ๐.๒๖	๗.๗๓ : ๒.๒๗ : ๐
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	-	-	-	๘.๓๓ : ๐.๓๓ : ๐.๓๓
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๗.๘๖ : ๒.๑๔ : ๐	๘.๑๘ : ๐.๘๑ : ๐.๘๑	๔.๗๑ : ๔.๗๑ : ๐.๕๘	๕.๐๐ : ๔.๕๕ : ๐.๔๕	๕.๖๕ : ๔.๓๕ : ๐
วิทยาลัยศรีปทุม	๗.๘๑ : ๑.๘๖ : ๐.๒๓	๗.๘๖ : ๑.๘๒ : ๐.๒๓	๘.๘๒ : ๑.๑๘ : ๐	๗.๒๐ : ๒.๔๐ : ๐.๔๐	๗.๕๔ : ๒.๓๑ : ๐.๑๔
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-	-	-	๖.๐๐ : ๓.๓๓ : ๐.๖๗	๖.๒๕ : ๓.๗๕ : ๐
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	-	-	-	-	๑๐ : ๐ : ๐

ตารางที่ ๑๔ (ต่อ)

ชื่อวิทยาลัย	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒
วิทยาลัยการค้า	๘.๑๑ : ๒.๔๗ : ๐	๘.๑๑ : ๑.๘๙ : ๐	๓.๘ : ๕.๓ : ๐.๘	๗.๕ : ๑.๘ : ๐.๘	๓.๙ : ๕.๓ : ๐.๘
วิทยาลัยกรุงเทพ	๔.๕๒ : ๕.๕๘ : ๐	๖.๗๖ : ๒.๔๔ : ๐.๒๙	๔.๒ : ๕.๑ : ๐.๗	๕.๗ : ๓.๙ : ๐.๔	๒.๘ : ๖.๘ : ๐.๔
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	๘.๙๔ : ๐.๘๕ : ๐.๒๑	๘.๒๙ : ๑.๒๒ : ๐.๔๙	๖.๒ : ๒.๓ : ๑.๐	๖.๙ : ๒.๗ : ๐.๔	๕.๑ : ๔.๓ : ๐.๖
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๕.๕๖ : ๔.๔๔ : ๐	๘.๐๐ : ๔.๐๐ : ๐	๒.๗ : ๖.๕ : ๐.๘	๗.๐ : ๒.๖ : ๐.๔	๒.๘ : ๖.๕ : ๐.๗
วิทยาลัยศรีปทุม	๘.๒๙ : ๑.๔๓ : ๐.๒๙	๗.๘๑ : ๑.๙๕ : ๐.๒๔	๕.๗ : ๓.๗ : ๐.๕	๔.๗ : ๔.๓ : ๐.๐	๖.๖ : ๓.๒ : ๐.๒
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๖.๔๐ : ๓.๖๐ : ๐	๕.๐๐ : ๔.๒๓ : ๐.๗๗	๒.๓ : ๖.๖ : ๑.๑	๔.๒ : ๔.๘ : ๑.๐	๒.๒ : ๖.๑ : ๑.๗
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	๙.๖๘ : ๐.๓๒ : ๐	๙.๕๔ : ๐.๔๖ : ๐	๖.๙ : ๒.๙ : ๐.๒	๙.๔ : ๐.๖ : ๐	๗.๐ : ๒.๙ : ๐.๑

สัดส่วน ระดับวุฒิปริญญาตรี : โท : เอก ของอาจารย์ในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ตั้งมาจนถึงปีการศึกษา ๒๕๒๒ วิทยาลัยที่มีสัดส่วนที่ถึงจนถึง

ปีการศึกษา ๒๕๒๒ คือ

๑. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (๒.๒ : ๖.๑ : ๑.๗)
๒. วิทยาลัยการค้า (๓.๙ : ๕.๓ : ๐.๘)
๓. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (๒.๘ : ๖.๕ : ๐.๗)

หมายเหตุ สัดส่วนวุฒิของอาจารย์ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ ๔ คือ ตรี : โท : เอก = ๒.๕ : ๕.๕ : ๒.๐

อัตราส่วนต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาของแต่ละวิทยาลัยให้สอดคล้องกับความเหมาะสมในการจัดการศึกษา การเรียนการสอนและเกณฑ์มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้ทำการควบคุม และถึงเกณฑ์ความเหมาะสมไว้

การเปรียบเทียบการผลิตบัณฑิตต่ออุตสาหกรรม (Labour market)

ในการศึกษาในวิทยาลัยเอกชน การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยและความพร้อมตามที่กล่าวมาแล้ว ในปีการศึกษาต่าง ๆ วิทยาลัยเอกชนสามารถผลิตบัณฑิตต่ออุตสาหกรรมทั้งสิ้น ในระดับปริญญาตรี ระดับอนุปริญญา และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงดังตารางที่ ๑๑ ตารางที่ ๑๒ และตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๑

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ระดับปริญญาตรี

ลำดับที่	ชื่อวิทยาลัย	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒	รวม
๑	วิทยาลัยการคำ	๔๓๐	๓๓๙	๓๖๔	๔๗๗	๑,๑๕๓	๙๖๕	๗๖๕	๕,๕๙๔
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	๒๓๔	๑๖๘	๒๗๒	๓๒๗	๕๓๓	๔๓๑	๕๕๔	๒,๕๑๙
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	-	-	-	๘	๑๙	๒๒	๔๙
๔	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๑๑๐	๒๗	๕๖	๙๓	๗๐	๙๘	๑๒๘	๕๗๒
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	-	๙	๓	๑	๑๒	๖๓	๑๑๙	๒๐๗
๖	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-	๔๑	๕๗	๑๖๗	๑๔๒	๓๐๙	๙๖	๘๖๒
๗	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	๗๖๔	๕๘๕	๗๕๓	๑,๐๖๕	๑,๙๒๘	๑,๘๘๕	๑,๖๘๕	๘,๖๖๓

หมายเหตุ วิทยาลัยเอกชนเริ่มผลผลิตบัณฑิต ในปีการศึกษา ๒๕๑๓ และจะมีบัณฑิตออกสู่ตลาดแรงงานเริ่มในปีการศึกษา ๒๕๑๖

ตารางที่ ๑๒

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ระดับอนุปริญญา

ลำดับที่	ชื่อวิทยาลัย	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒	รวม
๑	วิทยาลัยการค้า	๖	-	-	๒	๓๔	๓๑	๒๘	๑๓๑
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	-	๒	-	-	-	-	๗	๙
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	-	-	-	-	-	๒	๒
๔	วิทยาลัยธุรกิจบ่อสีดีย์	-	-	-	-	-	-	-	-
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	-	-	-	๕	๒๗	๕๙	๒๘	๑๑๙
๖	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-	-	-	-	๑	-	-	๑
๗	วิทยาลัยเอ เชียงอาค เนย์	-	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	๖	๒	-	๗	๖๒	๙๐	๖๕	๒๓๒

หมายเหตุ : จากตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

ลำดับที่	ชื่อวิทยาลัย	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘	๒๕๑๙	๒๕๒๐	๒๕๒๑	๒๕๒๒	รวม
๑	วิทยาลัยการค้า	-	-	-	-	-	-	-	-
๒	วิทยาลัยกรุงเทพ	-	-	-	-	-	-	-	-
๓	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	-	๑๗๑	๓๕๕	๓๗๔	๓๗๗	๔๐๒	๔๙๑	๒,๓๗๐
๔	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	-	-	-	-	-	-	-	-
๕	วิทยาลัยศรีปทุม	๒๒๑	๔๒๗	๔๔๔	๔๓๕	๓๒๗	๒๒๙	๓๗๕	๒,๔๗๓
๖	วิทยาลัยธรรมาภิบาลบริหารธุรกิจ	-	-	-	-	-	-	-	-
๗	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	-	๖๔	๑๙๐	๑๖๑	๙๔	๘๗	๑๕๘	๖๑๔
	รวม	๒๒๑	๖๖๒	๑,๐๐๔	๙๓๐	๗๙๘	๘๑๘	๑,๑๒๔	๕,๕๕๗

หมายเหตุ : จากตารางที่ ๑๓

การมีบัณฑิตออกสู่ตลาดแรงงานเป็นจำนวนมาก หรือน้อยนั้นมิได้เป็นเครื่องชี้ถึงประสิทธิผลในการจัดการศึกษา แต่จะมองในแง่ที่วิทยาลัยเอกชนช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐได้เพียงไรในการจัดการศึกษา แต่การจัดการศึกษาจะประสบความสำเร็จเพียงไรก็ขึ้นอยู่กับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปสู่ตลาดแรงงานแล้วเป็นที่ยอมรับหรือไม่เพียงไร ดังนั้น จึงจะทำการเปรียบเทียบการสำรวจภาวะการทำงานทำของบัณฑิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐^๑

การเปรียบเทียบการทำงานทำของบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนและสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

การประมวลผลการสำรวจภาวะการทำงานทำของบัณฑิต รุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๙ และ ปีการศึกษา ๒๕๒๐^๒

สำหรับปีการศึกษา ๒๕๑๙

๑. ภาวะการทำงานทำของบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษารวม ๒๐,๕๗๓ คน ในจำนวนนี้มีบัณฑิตที่กรอกแบบสำรวจ ๑๖,๔๓๖ คน (๗๙.๘๙%) เป็นผู้ที่ยังไม่ได้ทำงาน ๔,๖๓๒ คน (๒๘.๑๙%) เป็นผู้ทำงานแล้ว ๑๑,๘๐๔ คน (๗๑.๘๑%)

๒. ภาวะการทำงานทำของบัณฑิตวิทยาลัยเอกชน มีจำนวน ๑,๑๔๕ คน ในจำนวนนี้มีผู้กรอกแบบสำรวจ ๘๙๙ คน (๗๘.๕๒%) เป็นผู้ที่ยังไม่ได้ทำงาน ๒๐๑ คน (๒๒.๓๖%) เป็นผู้ทำงานแล้ว ๖๙๘ คน (๗๗.๖๔%)

^๑ ได้มีการรวบรวมไว้ปีล่าสุดคือปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐

^๒ ทบวงมหาวิทยาลัย, รายงานสรุปการประมวลผลเบื้องต้น เรื่องการสำรวจภาวะการทำงานทำของบัณฑิต, รุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐

จะเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบกันคร่าว ๆ ภาวะการหางานหาของมหาวิทยาลัย
ของรัฐและวิทยาลัยเอกชนแตกต่างกันคือ วิทยาลัยเอกชนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาแล้ว
มีงานทำมี ๗๗.๖๔% ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมี ๗๑.๘๒% วิทยาลัยเอกชนบัณฑิต
สามารถหางานทำได้มากกว่าบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ๕.๘๒% ในปีการศึกษา ๒๕๑๔

แต่เนื่องจากวิทยาลัยเอกชนและสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำนวนนักศึกษา
ตลอดจนสาขาวิชาที่เปิดสอนแตกต่างกันมาก จึงจะเปรียบเทียบจำนวนบัณฑิตที่มีงานทำตาม
สาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอน คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ (ตามยูเนสโก^๑) ทั้งนี้
ได้แจกแจงรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ ๑๔

สาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ (Social Science)

จำนวนบัณฑิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่ทำงานแล้ว (สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ)

สังคมศาสตร์	บัณฑิตที่ทำงานแล้ว (เปอร์เซ็นต์)
- ภาษามนุษยศาสตร์	๗๑.๘๘
- นิเทศศาสตร์	๗๔.๗๖
- บริหารธุรกิจ	๖๒.๔๓
- เศรษฐศาสตร์	๕๕.๑๑
- สื่อสารมวลชน	๕๒.๒๗
รวมทั้งหมด	๖๔.๗๖

^๑สาขาวิชาตามยูเนสโก หมายถึง สาขาวิชาซึ่ง Unesco ได้จำแนกไว้เป็น

ตารางที่ ๑๕

จำนวนบัณฑิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่ทำงานแล้ว

(วิทยาลัยเอกชน)

สังคมศาสตร์	บัณฑิตที่ทำงานแล้ว (เปอร์เซ็นต์)
- การตลาด	๗๙.๖๗
- บริหารงานบุคคล	๗๖.๑๖
- ธุรกิจระหว่างประเทศ	๔๓.๗๕
- การเงิน	๗๓.๙๑
- การบัญชี	๘๘.๐๕
- เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ	๖๙.๕๗
- การเงินการธนาคาร	๖๔.๘๑
- สื่อสารมวลชน	๖๖.๘๑
รวมทั้งหมด	๗๗.๖๔

เมื่อเปรียบเทียบภาวะการหางานทำของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และวิทยาลัย-เอกชน โดยแยกตามสาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอน คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ปรากฏว่าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบัณฑิตจบการศึกษามาสามารถหางานทำได้ ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ เป็น ๖๔.๗๖% และวิทยาลัยเอกชนบัณฑิตสามารถหางานทำได้ เป็น ๗๗.๖๔% ซึ่งบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนสามารถหางานทำได้มากกว่าบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นบัณฑิตจากสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นจำนวน ๑๒.๘๘%

ปีการศึกษา ๒๕๒๐

๑. ภาวะการหางานทำของบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษารวม ๒๐,๗๕๒ คน ในจำนวนนี้มีบัณฑิตที่กรอกแบบสำรวจ ๑๘,๐๙๒ คน (๘๗.๑๔%) เป็นผู้ที่ยังไม่ได้ทำงาน ๓,๕๖๒ คน (๑๙.๖๙%) เป็นผู้ทำงานแล้ว ๑๔,๕๓๐ คน (๘๐.๓๑%)

๒. ภาวะการหางานทำของบัณฑิตในวิทยาลัยเอกชน มีบัณฑิตที่กรอกแบบสำรวจ ๑,๖๑๕ คน (๗๒.๔๕%) เป็นผู้ที่ยังไม่ได้ทำงาน ๔๓๑ คน (๒๖.๖๙%) เป็นผู้ที่ทำงานแล้ว ๑,๑๘๔ คน (๗๓.๓๑%)

เมื่อเปรียบเทียบกันคร่าว ๆ ภาวะการหางานทำของบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและวิทยาลัยเอกชนแตกต่างกัน คือ บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนที่สำเร็จการศึกษาแล้ว มีงานทำ ๗๓.๓๑% ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ๘๐.๓๑% สถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามารถหางานทำได้มากกว่าบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชน ๗% ในปีการศึกษา ๒๕๒๐

ตารางที่ ๑๖

เปรียบเทียบตามสาขาวิชาสังคมศาสตร์

สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

สาขาวิชาสังคมศาสตร์	บัณฑิตที่ทำงานแล้ว (เปอร์เซ็นต์)
- พาณิชยศาสตร์	๗๙.๖๓
- บัญชี	๘๒.๗๑
- บริหารธุรกิจ	๖๔.๙๔
- เศรษฐศาสตร์	๕๙.๗๔
- สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา	๔๑.๗๕
- สื่อสารมวลชน	๕๖.๔๕
รวมทั้งหมด	๖๙.๕๒

วิทยาลัยเอกชน

สาขาวิชาสังคมศาสตร์	บัณฑิตที่ทำงานแล้ว (เปอร์เซ็นต์)
- การตลาด	๖๘.๙๙
- การบริหารงานบุคคล	๖๑.๐๒
- ธุรกิจระหว่างประเทศ	๖๐.๕๖
- การเงิน	๖๖.๘๗

- เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ	๘๕.๙๑
- เศรษฐศาสตร์	๑๐.๐๐
- การเงินการธนาคาร	๖๙.๘๓
- สื่อสารมวลชน	๖๓.๑๖
- ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์	๕๙.๒๖
- สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา	๖๖.๖๗
รวมทั้งหมด	๗๓.๓๑

เมื่อเปรียบเทียบภาวะการหางานทำของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และวิทยาลัย เอกชน โดยแยกตามสาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอน คือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ปรากฏว่าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ บัณฑิตจบการศึกษามาสามารถหางานทำได้ ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ เป็น ๖๙.๘๓% และวิทยาลัยเอกชนบัณฑิตสามารถหางานทำได้เป็น ๗๓.๓๑% ซึ่งบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนสามารถหางานทำได้มากกว่าบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เป็นจำนวน ๓.๔๙%

จากการศึกษาภาวะการหางานทำของบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ทั้งปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐ ปรากฏว่า ในปีการศึกษา ๒๕๑๙ บัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามารถหางานทำได้น้อยกว่าบัณฑิตจากวิทยาลัย-เอกชน ทั้งส่วนรวมและแยกตามสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แต่ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ บัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สามารถหางานทำได้โดยส่วนรวมมากกว่าบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชน แต่เมื่อแยกตามสาขาวิชาสังคมศาสตร์แล้ว วิทยาลัยเอกชนสามารถหางานทำได้มากกว่าสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

จากการเปรียบเทียบภาวะการหางานทำของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในปีการศึกษา ๒๕๑๙ และ ๒๕๒๐ ปรากฏว่าในปีการศึกษา ๒๕๒๐ มีผู้หางานทำได้มากกว่าปีการศึกษา ๒๕๑๙ เป็นจำนวน ๘.๘๙% ส่วนบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนภาวะการหางานทำใน

ปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐ ปรากฏว่า ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ มีผู้ทำงาน
ทำได้น้อยกว่าปีการศึกษา ๒๕๑๙ เป็นจำนวน ๘.๓๓%

จากการเปรียบเทียบภาวะการทำงานทำของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ตามสาขา
วิชาสังคมศาสตร์ ในปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐ ปรากฏว่าในปีการศึกษา
๒๕๒๐ ผู้ที่ทำงานทำได้มากกว่าปีการศึกษา ๒๕๑๙ เป็นจำนวน ๘.๖๖% ส่วนบัณฑิตจาก
วิทยาลัยเอกชนภาวะการทำงานทำในปีการศึกษา ๒๕๒๐ มีผู้ทำงานทำได้น้อยกว่าในปีการ-
ศึกษา ๒๕๑๙ เป็นจำนวน ๘.๓๓%

จะเห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้วสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในปีการศึกษา ๒๕๒๐
บัณฑิตสามารถทำงานทำได้มากกว่าบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชน และมีการเพิ่มเปอร์เซ็นต์ใน
ทางที่ดีขึ้นกว่าปีที่แล้วทุก ๆ ด้าน ส่วนวิทยาลัยเอกชนบัณฑิตทำงานทำในปีการศึกษา ๒๕๒๐
ได้น้อยกว่า และมีการลดเปอร์เซ็นต์ลงกว่าปีที่แล้ว ดังนั้นอาจจะสันนิษฐานว่าเป็นสาเหตุ
ต่าง ๆ ได้คือ

๑. ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ มีวิทยาลัยเอกชนผลิตบัณฑิตออกมามาก เกินความ
ต้องการของตลาด เมื่อรวมกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐด้วย แต่ไม่รวมมหาวิทยาลัยเปิด
คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

๒. การที่อัตราการทำงานทำของบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทำงาน
ทำได้มากกว่าปีที่แล้ว เพราะ ได้เปิดสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการของตลาดมากขึ้น

๓. การที่บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชน เมื่อเทียบกับบัณฑิตสาขาสังคมศาสตร์ของ
สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ แล้วทำงานทำได้มากกว่า อาจจะเป็นอย่างนี้เพราะ

๓.๑ บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนสามารถทำงานได้ดีกว่าบัณฑิตสาขาวิชา-
สังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยของรัฐ ตลาดจึงต้องการรับบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนมากกว่า

๓.๒ บัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เลือกลงงานมากกว่าจึงทำงานทำ
ได้น้อยกว่า

๓.๓ บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนทำงานทำได้มากกว่า เพราะมีเส้นปีสาย

หรือมีผู้ประกอบการที่อยู่ในวงการค้ามากกว่าก็สามารถฝากงานให้ได้มากกว่า หรือบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนออกมาประกอบกิจการของผู้ประกอบการซึ่งมีกิจการอยู่แล้ว

๓.๔ บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนนิยมที่จะออกมาประกอบอาชีพในชั้นปริญญาโท ในมหาวิทยาลัยของรัฐมากกว่าบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ทั้งหมดนี้เป็นผลการคาดคะเนจากข้อมูลต่าง ๆ เท่านั้น ซึ่งในการที่จะพิสูจน์นั้น เป็นไปได้ยากและยังไม่ได้มีการสำรวจถึงข้อแตกต่างสำหรับปัญหานี้ จากการศึกษาจะเห็นว่าวิทยาลัยเอกชนควรจะได้หันกลับมามองตนเอง และปรับปรุงวิทยาลัยให้ดีขึ้นกว่านี้

การเปรียบเทียบภาวะการหางานทำของวิทยาลัยเอกชนด้วยกัน

ภาวะการหางานทำของบัณฑิตวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร รุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๙ ที่หางานได้ แยกแต่ละวิทยาลัย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

๑. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๘๗.๘๑%
๒. วิทยาลัยกรุงเทพ	๗๙.๕๓%
๓. วิทยาลัยการค้า	๗๗.๖๔%
๔. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๗๖.๑๒%

จะเห็นว่าในปีการศึกษา ๒๕๑๙ บัณฑิตวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร วิทยาลัยที่มีบัณฑิตที่หางานทำได้มากที่สุดคือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และอันดับที่ ๒ คือ วิทยาลัยกรุงเทพ อันดับที่ ๓ คือ วิทยาลัยการค้า

รุ่นปีการศึกษา ๒๕๒๐

๑. วิทยาลัยศรีปทุม	๑๐๐.๐๐%
๒. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๘๑.๖๖%
๓. วิทยาลัยกรุงเทพ	๗๕.๙๓%
๔. วิทยาลัยการค้า	๗๒.๓๖%
๕. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๕๕.๓๖%

ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ บัณฑิตจากวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งมีอยู่ ๓ คน และทำงานอยู่ แล้วจึงมีอัตราการร้อยละของบัณฑิตที่ทำงานทำได้มากที่สุด คือ ๑๐๐.๐๐% ดังนั้น ในปีการศึกษา ๒๕๒๐ จะถือว่าวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่ทำงานทำได้มากที่สุด คือ วิทยาลัย- ภัฏสัมพันธ์บริหารธุรกิจ อันดับที่ ๒ คือ วิทยาลัยกรุงเทพ และอันดับที่ ๓ คือ วิทยาลัยการค้า

ทั้งปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐ บัณฑิตที่ทำงานทำได้มากที่สุด เรียง ตามลำดับเหมือนกันทั้ง ๒ ปี แต่ปีการศึกษา ๒๕๒๐ อัตราบัณฑิตที่ทำงานทำได้ของทุกวิทยาลัย ลดลงกว่าปีการศึกษา ๒๕๑๙

จากการเปรียบเทียบทางด้านการจัดการศึกษา (Product) ของวิทยาลัย เอกชน จะเห็นว่าโปรแกรมการศึกษา จำนวนอาจารย์ประจำ จำนวนอาจารย์พิเศษ อัตราส่วนระหว่าง อาจารย์ประจำต่อนักศึกษา อัตราส่วนระหว่างอาจารย์พิเศษและอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา จำนวนนักศึกษาของวิทยาลัย เอกชนแต่ละแห่งจะช่วยชี้ให้เห็นว่าวิทยาลัย เอกชนมีความพร้อมใน การจัดการศึกษาเพียงใด วิทยาลัยที่มีส่วนต่าง ๆ เหล่านี้จัดให้เข้ากันได้ดี ก็สามารรถที่จะให้ บริการทางการศึกษาแก่นักศึกษาที่ถือว่าเป็นลูกค้า (consumer) ของวิทยาลัย เอกชนนั้นได้ดี นอกจากปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว สิ่งที่จะแสดงให้เห็นว่าวิทยาลัย เอกชนใดประสบความสำเร็จ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาก็คือ บัณฑิตที่ออกสู่ตลาดแรงงาน ถ้าบัณฑิตที่ออกไปสามารถหางาน ทำได้ ไม่มีการว่างงานก็สันนิษฐานว่าการจัดการศึกษาของวิทยาลัย เอกชนประสบผลสำเร็จ ถ้าวิทยาลัย เอกชนผลิตบัณฑิตออกไปไม่สามารถ เข้าสู่ตลาดแรงงานก็ถือว่ายังไม่ประสบผล- สำเร็จเท่าที่ควร แต่จากการ เปรียบเทียบการจัดการศึกษาทั้งหมด โดยเฉพาะภาวะการ หางานทำของบัณฑิตก็แสดงว่าการจัดการศึกษาของวิทยาลัย เอกชนประสบความสำเร็จพอควร

๒. การเปรียบเทียบทางด้านค่าเก็บค่าเล่าเรียน (Price) และค่าบำรุงจากนักศึกษาใน วิทยาลัย เอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา ๒๕๒๔

การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน ถือว่าค่าใช้จ่ายที่นักศึกษา เสียก็คือ ค่าเล่าเรียน และค่าบำรุง ซึ่งเป็นส่วนที่วิทยาลัยถือ เป็นรายได้เพียงทางเดียวของ วิทยาลัย วิทยาลัย เอกชนมีการเก็บค่าเล่าเรียนและค่าบำรุงที่แตกต่างกันตามที่วิทยาลัย เอกชน แต่ละแห่งได้ตั้งอัตราไว้ แต่ทั้งนี้ภายใต้การควบคุมของทบวงมหาวิทยาลัย

ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน ๗ แห่ง คือ ค่าเล่าเรียนและค่าบำรุง ต่าง ๆ วิทยาลัยที่นักศึกษาต้องเสียค่าใช้จ่ายมากที่สุดคือ

๑. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
๒. วิทยาลัยกรุงเทพ
๓. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
๔. วิทยาลัยการค้า
๕. วิทยาลัย เอเชียอาคเนย์
๖. วิทยาลัยศรีปทุม
๗. วิทยาลัยเทคนิคสยาม^๑

สำหรับค่าเล่าเรียนที่คิด เป็นหน่วยกิต

ในระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาลัยที่เก็บค่าเล่าเรียนเป็นหน่วยกิตมากที่สุดคือ

๑. วิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เก็บค่าหน่วยกิต ๗ ละ ๒๐๐ บาท
๒. วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และวิทยาลัยศรีปทุม เก็บหน่วยกิตละ ๑๖๐ บาท
๓. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เก็บหน่วยกิตละ ๑๕๐ บาท
๔. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เก็บค่าเล่าเรียนเทอมละ ๓,๐๐๐ บาท

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสาขาวิชาโพลีเทคนิค เก็บค่าเล่าเรียนเป็นค่าหน่วยกิตมากที่สุดคือ

๑. วิทยาลัยศรีปทุม เก็บค่าหน่วยกิต ๗ ละ ๒๓๐ บาท
๒. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เก็บค่าหน่วยกิต ๗ ละ ๒๐๐ บาท
๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เก็บค่าเทอม ๗ ละ ๔,๐๐๐ บาท

วิทยาลัยที่สามารถเก็บค่าเล่าเรียนจากนักศึกษาได้มากก็มีเงินรายได้นำไปใช้จ่ายในวิทยาลัยได้มาก สามารถมีรายได้เพื่อปรับปรุงวิทยาลัยทางด้านต่าง ๆ ได้ เช่น ทางด้านการจ้างบุคลากรเข้ามาทำงานทั้งทางด้านธุรการ และทางด้านการสอนในวิทยาลัยทางด้านการปรับปรุงอุปกรณ์การเรียนการสอนให้มีอุปกรณ์การเรียนการสอนครบถ้วน ทางด้านอาคารสถานที่ที่สามารถสะสมเงินในการก่อสร้างอาคารใหม่ ๆ ห้องสมุดได้ เป็นต้น แต่วิทยาลัยเอกชนไม่มีเสรีในการกำหนดค่าเล่าเรียนต้องขึ้นอยู่กับเพดานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด

^๑วิทยาลัยเทคนิคสยาม เสียค่าเล่าเรียนเต็มค่าเทอม

ตารางที่ ๑๗

การเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายของนักศึกษาริทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ

ปีการศึกษา ๒๕๒๔

ประเภทค่าใช้จ่าย	วิทยาลัย การค้า	วิทยาลัย กรุงเทพ	วิทยาลัย เทคนิคสยาม	วิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต	วิทยาลัย ศรีปทุม	วิทยาลัย อัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ	วิทยาลัย เอเชียอาคเนย์
ค่าเล่าเรียนต่อปี หน่วยกิตละ (ภาคละ)							
- สาขาวิชาสังคมศาสตร์	๑๖๐	๒๐๐	(๓,๐๐๐)	๑๖๐	๑๖๐	๒๐๐	๑๕๐
- สาขาวิชาโพลีเทคนิคส์	-	-	(๔,๐๐๐)	-	๒๓๐	-	๒๐๐
ค่าบำรุงและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ							
- ค่าบำรุงการศึกษา	๔๐๐	-	-	-	-	-	-
- ค่าสมัครสอบคัดเลือกเข้าเป็นนักศึกษา	๕๐	๕๐	-	๕๐	๓๐	๑๒๐	๓๐
- ค่าขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษา	๑๐๐	๑๐๐	๕๐	๕๐	-	๑๐๐	๕๐
- ค่ารักษาสภาพนักศึกษา ภาคละ	๑๐๐	๑๐๐	-	๒๐๐	๕๐	๒๐๐	๕๐
- ค่าธรรมเนียมการศึกษาภาคฤดูร้อน	๑๐๐	๑๐๐	-	-	-	-	-
- ค่าประกันของเสียหาย (คืนให้)	๒๐๐	๒๐๐	๑๐๐	๒๐๐	๓๐๐	-	๒๐๐
- ค่าขึ้นทะเบียนบัณฑิต	๒๐๐	๒๐๐	-	๒๐๐	-	-	-
- ค่าใบรับรองผลการศึกษา	๕	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
- ค่าใบรับรองอื่น ๆ	๕	๕	๑๐	-	๕	-	๕
- ค่าบัตรประจำตัวนักศึกษา	๕	๕	๕	-	๓	-	๕
- ค่ากิจกรรมนอกหลักสูตร ภาคละ	-	๗๕	๕๐	๗๕	๓๕	๑๐๐	๗๕
- ค่ากระดาษสอบ ภาคละ	-	๑๐๐	-	-	-	-	-
- ค่าบำรุงห้องสมุด ภาคละ	-	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๕๐	๑๐๐
- ค่ากิจกรรมสโมสรนักศึกษา	-	๑๕๐	๕๐	๑๐๐	๕๐	๑๕๐	๕๐

ตารางที่ ๑๗ (ต่อ)

ประเภทค่าใช้จ่าย	วิทยาลัย	วิทยาลัย	วิทยาลัย	วิทยาลัย	วิทยาลัย	วิทยาลัยอิสลามชัย-	วิทยาลัย
	การคำ	กรุงเทพ	เทคนิคสยาม	ธุรกิจบัณฑิตย์	ศรีปทุม	บริหารธุรกิจ	เอเชียอาคเนย์
- ค่าบำรุงห้องพยาบาล ภาคละ	-	๓๐	-	-	๗๐	๑๐๐	-
- ค่า Lab สำหรับวิชาปฏิบัติการ วิชาละ	-	๑๕๐	-	-	-	-	-
- ค่าธรรมเนียมย้ายคณะหรือเปลี่ยนแปลงภาควิชา	-	๑๐๐	-	-	-	-	-
- ค่าเอกสารสิ่งพิมพ์ ปีละ	-	-	๑๐๐	๑๕๐	-	๒๕๐	๑๐๐
- ค่าหนังสืออนุสรณ์	-	-	๑๐๐	-	๑๒๐	-	๒๐๐
- ค่าคืนสู่วุฒุนักศึกษา ภาคละ	-	-	-	๒๐๐	-	-	-
- ค่าออกไปรับรอง	-	-	-	๑๐	-	-	-
- ค่าลงทะเบียนเรียน ภาคละ	-	-	-	-	๕๐	-	-
- ค่าคู่มือนักศึกษา ชุดละ	-	-	-	-	๕๐	-	๕๐
- ค่าประกาศนียบัตร	-	-	-	-	๕๐	-	๗๕
- ค่าอนุปริญญาบัตร	-	-	-	-	๕๐	-	๑๐๐
- ค่าปริญญาบัตร	-	-	-	-	๑๐๐	-	-
- ค่าเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม	-	-	-	-	-	๘๐๐	-
- ค่ารักษาสภาพ เมื่อนักศึกษาเข้าโรงพยาบาล	-	-	-	-	-	๕๐	-
- ค่ารักษาสภาพกรณีถูกสั่งพักการศึกษา	-	-	-	-	-	๕๐๐	-
- ค่าสอบประจำภาค ในกรณีที่นักศึกษาไม่สามารถมาสอบตามกำหนด	-	-	-	-	-	๕๐๐	-
- ค่า Computer times & Supply สำหรับวิชาที่มีปฏิบัติการโดยใช้ Computer	-	-	-	-	-	๕๐๐	-

๓. การเปรียบเทียบทางด้านสถานที่ตั้งอาคารสถานที่และจำนวนห้องต่าง ๆ ในวิทยาลัย-
เอกชนในกรุงเทพมหานคร

สถานที่ตั้งของวิทยาลัยตามที่กล่าวแล้วว่ามีผลสำคัญแก่วิทยาลัย และแก่การ-
ตัดสินใจเข้าศึกษาในวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษาจะต้องใช้เวลาอยู่กับวิทยาลัยไม่น้อยกว่า ๓ ปี
ดังนั้นถ้าทำเลที่ตั้งอยู่ในย่านคมนาคมสะดวกก็จะทำให้นักศึกษาต้องการมาศึกษามากขึ้น ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเข้าศึกษาในวิทยาลัย

วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง ตั้งอยู่ในเขตต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. วิทยาลัยการค้า ตั้งอยู่ที่ถนนวิภาวดีรังสิต
๒. วิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งอยู่ที่ถนนพระรามสี่ ใกล้สี่แยกกล้วยน้ำไท
๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม ตั้งอยู่ที่ถนนเพชรเกษม
๔. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ตั้งอยู่ที่ถนนพระรามหก สามเสนใน
๕. วิทยาลัยศรีปทุม ตั้งอยู่ที่ถนนพหลโยธิน บางเขน
๖. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ตั้งอยู่ที่หมู่บ้านเสรี หัวหมาก
๗. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ตั้งอยู่ที่ถนนเพชรเกษม กม. ๑๘-๑๘

วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครอยู่ในอาณาเขตที่ห่างกัน มีวิทยาลัยเทคนิคสยามและ
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ที่อยู่ใกล้กัน

จากการเปรียบเทียบสถานที่ตั้งของวิทยาลัยเอกชนที่แตกต่างกันนี้ อาจเป็นส่วน-
หนึ่งที่ทำให้ได้ลูกค้า หรือนักศึกษาในกลุ่มที่แตกต่างกัน คือ ผู้ที่อยู่ในอาณาเขตใกล้เคียงกับ
วิทยาลัยใด ก็จะศึกษาในเขตนั้น แต่สถานที่ตั้ง (Place) ของวิทยาลัยเอกชนมิได้เป็น
ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ นักศึกษาต้องการเข้าศึกษาในวิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ เช่น วิทยาลัยการค้า
ตั้งอยู่หลังวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ถนนวิภาวดีรังสิต แต่ก็มีนักศึกษาที่อาศัยอยู่ใกล้กับ
วิทยาลัยกรุงเทพหรือวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มาศึกษาในวิทยาลัยการค้า วิทยาลัย-
กรุงเทพ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ก็เช่นเดียวกัน ดังนั้น ชื่อเสียง การจัดการศึกษา
และค่าเล่าเรียนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมากกว่า

นอกจากนั้นอาคารสถานที่และจำนวนห้องต่าง ๆ ในวิทยาลัยเอกชน ก็มีความ
สำคัญต่อการสร้างบรรยากาศทางวิชาการ วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง มีจำนวนห้องต่าง ๆ
ในปีการศึกษา ๒๕๒๓ ดังนี้คือ (ตารางที่ ๑๘)

ตารางที่ ๑๘

สถิติจำนวนห้องต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

ปีการศึกษา ๒๕๒๓

ชื่อวิทยาลัย	ห้องบรรยาย		ห้องปฏิบัติการ		โรงอาหาร		ห้องประชุม		ห้องสมุด		จำนวนนักศึกษาทั้งหมด	
	จำนวนห้อง	พื้นที่ตรม.	จำนวนห้อง	พื้นที่ตรม.	จำนวนห้อง	พื้นที่ตรม.	จำนวนห้อง	พื้นที่ตรม.	จำนวนห้อง	พื้นที่ตรม. หนังสือ (เล่ม)		
วิทยาลัยการค้า	๓๗	๔,๘๒๐	๖	๕๒๐	๑	๑,๑๒๐	๒	๑,๐๗๕	๑	๕๗๕	๑๒,๑๒๕	๓,๙๐๓
วิทยาลัยกรุงเทพ	๓๕	๔,๓๓๕	๔	๑๖๕	๑	๑,๐๐๐	๒	๘๙	๑	๖๓๘	๑๓,๖๔๘	๔,๕๖๕
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	๒๕	๑,๐๘๐	๕	๒,๑๖๐	๑	๘๐๐	๑	๕๐๐	๑	๒๔๐	๒,๐๒๘	๒,๐๘๙
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	๑๘	๑,๘๑๘	๒	๙๘	๑	๕๖๑	๑	๔๓๖	๒	๒๗๖	๘,๘๗๕	๒,๕๕๗
วิทยาลัยศรีปทุม	๓๐	๒,๕๕๕	๕	๖๓๐	๑	๖๐๐	๑	๑๒๖	๒	๑๒๐	๖,๐๕๗	๒,๙๗๕
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๑๓	๑,๙๑๒	๑	๖๔	๑	๑,๖๘๐	๑	๕๐๐	๒	๗๐๐	๙,๐๐๐	๑,๓๖๐
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	๘	๓๘๔	๖	๑,๐๕๕	๑	๕๐๕	-	-	๑	๙๖	๕๐๐	๘๑๗

หมายเหตุ ๑) สํารวจข้อมูลรายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา ๒๕๑๙ และปีการศึกษา ๒๕๒๐

๒) การสำรวจภาคสนาม ปีการศึกษา ๒๕๒๓

๓) สถิติปีการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ของทบวงมหาวิทยาลัย

และเมื่อคิดอัตราส่วนพื้นที่ตารางเมตรต่อนักศึกษา ๑ คน ของห้องต่าง ๆ ใน
วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง จะเป็นดังนี้ คือ

ตารางที่ ๑๔

แสดงการเปรียบเทียบพื้นที่ตารางเมตรต่อนักศึกษา ๑ คน ของห้องต่าง ๆ

ในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๒๓

ชื่อวิทยาลัย	ห้อง บรรยาย	ห้องปฏิ- บัติการ	โรงอาหาร	ห้องประชุม	ห้องสมุด	จำนวนหนังสือ ต่อนักศึกษา ๑ คน
วิทยาลัยการค้า	๑.๒๓	๐.๑๓	๐.๒๔	๐.๒๘	๐.๑๕	๓.๑๐
วิทยาลัยกรุงเทพ	๐.๔๗	๐.๐๓	๐.๒๒	๐.๐๑	๐.๑๔	๓.๐๖
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	๐.๓๖	๐.๗๒	๐.๒๖	๐.๓๐	๐.๐๘	๐.๖๘
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	๖.๗๑	๖.๐๔	๐.๒๒	๖.๑๗	๖.๑๑	๓.๔๗
วิทยาลัยศรีปทุม	๐.๘๒	๐.๒๑	๐.๒๐	๐.๐๔	๐.๐๔	๒.๐๔
วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	๑.๔๑	๖.๐๔	๑.๒๔	๐.๓๗	๐.๕๑	๖.๖๒
วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	๐.๔๗	๑.๒๘	๐.๖๒	-	๐.๑๒	๐.๖๑
มาตรฐานที่ทบวงกำหนด	๒	๓.๕	๑.๕	-	๑.๕	-

จากอัตราส่วนดังกล่าว ปรากฏว่าวิทยาลัยเอกชนไม่สามารถมีห้องต่าง ๆ ได้ตรงตาม
มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้เลย

ห้องบรรยายวิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยการค้า

ห้องปฏิบัติการวิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ และวิทยาลัยเทคนิคสยาม

โรงอาหารวิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

ห้องประชุมวิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเทคนิคสยาม

ห้องสมุดวิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยการค้า
 จำนวนหนังสือ/อิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยที่ดี คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และ
 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ในบรรดากองต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า
 วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีพื้นที่ตารางเมตรต่อนักศึกษา ๑ คนของห้องต่าง ๆ ใน
 วิทยาลัยเอกชนที่ดีที่สุด คือ มี ห้องบรรยาย โรงอาหาร ห้องประชุม ห้องสมุดและจำนวน
 หนังสือภายในห้องสมุดต่อนักศึกษา ที่มีพื้นที่ดีที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยาลัยเอกชนทั้งหมด
 ในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้สำหรับห้องปฏิบัติการ เนื่องจากวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
 เป็นวิทยาลัยที่สอนทางด้านบริหาร ห้องปฏิบัติการจึงมีอัตราที่น้อยกว่า ห้องปฏิบัติการของ
 วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ และวิทยาลัยเทคนิคสยาม จึงถือว่าอัตราพื้นที่ห้องต่อจำนวน-
 นักศึกษา ๑ คน ของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจดีที่สุด และนอกจากนี้วิทยาลัยอื่นมีอัตราที่
 เฉลี่ยแล้วตัดเติมกัน แต่ทั้งนี้วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง ไม่สามารถมีห้องต่าง ๆ
 ได้เท่ามาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด

การเข้าศึกษาในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา ๒๕๒๔

๑. วิทยาลัยการค้า เปิดการศึกษาในภาคปกติ

วันรับสมัคร	๑๑-๒๔	พฤษภาคม	๒๕๒๔
วันสอบข้อเขียน	๓๐-๓๑	พฤษภาคม	๒๕๒๔
วันประกาศผลสอบข้อเขียน	๖	มิถุนายน	๒๕๒๔
วันสอบสัมภาษณ์	๗-๘	มิถุนายน	๒๕๒๔
วันประกาศผลสอบสัมภาษณ์	๑๐	มิถุนายน	๒๕๒๔

๒. วิทยาลัยกรุงเทพ เปิดการศึกษาในภาคปกติและภาคค่ำ
วันรับสมัคร	๑-๒๘	พฤษภาคม	๒๕๒๔
วันสอบข้อเขียน	๓๐	พฤษภาคม	๒๕๒๔
วันประกาศผลสอบข้อเขียน	๖	มิถุนายน	๒๕๒๔
๓. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เปิดการศึกษาภาคปกติและภาคสมทบ
ไม่มีการสอบคัดเลือก ใช้วิธีการสัมภาษณ์
๔. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เปิดการศึกษาในภาคปกติและภาคค่ำ
- การสอบคัดเลือกแบ่งออกเป็น ๒ ครั้ง
- ครั้งที่ ๑ รับสมัครผู้ที่มีงานศึกษาในวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตโดยเฉพาะ
- ครั้งที่ ๒ รับสมัครผู้ที่ตอนแรกยังไม่พร้อม
วันรับสมัคร	๒ พฤษภาคม - ๒ มิถุนายน	๒๕๒๔
วันสอบข้อเขียนครั้งที่ ๒	๗ มิถุนายน	๒๕๒๔
๕. วิทยาลัยศรีปทุม เปิดการศึกษาในภาคปกติและภาคค่ำ
- การสอบคัดเลือกแบ่งออกเป็น ๒ ครั้ง
- ครั้งที่ ๑ สอบเดือนมีนาคม ๒๕๒๔
- ครั้งที่ ๒ สอบ วันที่ ๒๗ - ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๒๔
๖. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เปิดการศึกษาภาคปกติ
- การสอบคัดเลือกเข้าศึกษา แบ่งออกเป็น ๒ ครั้ง
- ครั้งที่ ๑ วันรับสมัคร ๑๘ กุมภาพันธ์ - ๒๘ มีนาคม ๒๕๒๓
วันสอบข้อเขียน	๓๑ มีนาคม	- ๑ เมษายน	๒๕๒๓
ประกาศผลสอบข้อเขียน		๑๒ เมษายน	๒๕๒๓
- วันประกาศผลสอบสัมภาษณ์ แจ้งให้ทราบในวันประกาศผลสอบข้อเขียน
- ครั้งที่ ๒ วันรับสมัคร ๑ สิงหาคม - ๒๗ สิงหาคม ๒๕๒๓
วันสอบคัดเลือก	๓๐ - ๓๑ สิงหาคม	๒๕๒๓

วันประกาศผลสอบข้อเขียน	๘ กันยายน	๒๕๒๓
วันสัมภาษณ์	๑๒ กันยายน	๒๕๒๓
วันประกาศผลสอบสัมภาษณ์	๑๕ กันยายน	๒๕๒๓

๗. วิทยาลัย เอ เอ็ม ออค เนย์ เปิดการศึกษามาดปกติ

ไม่มีการสอบคัดเลือก

การเข้าศึกษาในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ในแต่ละปีการศึกษาจะเปิดให้มีการสอบคัดเลือกต่างในระยะเวลาประมาณเดียวกัน ในปีการศึกษา ๒๕๒๔ คือ วิทยาลัยเอกชนโดยส่วนใหญ่จะ เปิดรับสมัคร และทำการสอบข้อเขียนประมาณเดือนหลังจากที่ประกาศผลการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งในปีการศึกษา ๒๕๒๔ นี้ ประกาศผลสอบคัดเลือกในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๒๔ ทั้งนี้วิทยาลัยเอกชนโดยส่วนใหญ่จะ เปิดรับสมัครและสอบคัดเลือกหลังจากที่นักศึกษาถึงผลการสอบคัดเลือก ศึกษานิเทศก์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่พลาดจากมหาวิทยาลัยของรัฐมีโอกาสได้ศึกษาในวิทยาลัยเอกชน

บางวิทยาลัยมีการสอบคัดเลือกก่อนประกาศผลสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยของรัฐ แต่อย่างไรก็ตามหลังจากมหาวิทยาลัยของรัฐประกาศผลสอบแล้วก็จะมีการรับสมัครเพิ่ม เต็มอีกครึ่งหนึ่ง

สำหรับวิทยาลัยที่ไม่คำนึงถึงนักศึกษาที่เหลือจากการคัดเลือกของมหาวิทยาลัยของรัฐ คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตามปรากฏว่ามีนักศึกษาของวิทยาลัยซึ่งสามารถสอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐได้ ลาออกไปเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

การกำหนดวันสอบคัดเลือก ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถกำหนดกลุ่มตลาดเป้าหมาย (Target Market) ของวิทยาลัยเอกชนได้ คือ วิทยาลัยเอกชนมุ่งตลาดของนักเรียนที่เหลือจากการคัดเลือกจากสถาบันอุดมศึกษาระบบเปิดของรัฐ

๔. การเปรียบเทียบทางการส่งเสริมชื่อเสียงทางด้านต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน
ในกรุงเทพมหานคร

การสร้างชื่อเสียงให้แก่วิทยาลัยเอกชน อาจมีวิธีการต่าง ๆ ได้หลายวิธี แต่ทั้งนี้ ก็ขึ้นอยู่กับชื่อเสียงดั้งเดิมที่วิทยาลัยมีอยู่ก่อนแล้ว และความเชื่อใจของสังคมที่มีต่อวิทยาลัย นั้น ๆ ด้วย การสร้างชื่อเสียงให้กับวิทยาลัยอาจทำได้ คือ

๑. ทางด้านการเผยแพร่ชื่อเสียงให้แก่สังคม คือ มีการจัดการสัมมนา การฝึกอบรมต่าง ๆ แก่ธุรกิจ หรือการให้ทุนการศึกษาแก่อาจารย์ประจำไปทำการศึกษาทั้งในและนอกประเทศ เช่น วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยการค้า มีการให้กู้ยืมเงินไปเพื่อทำการศึกษาต่อได้ด้วย วิทยาลัยศรีปทุมและวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ เปิดโอกาสให้อาจารย์ประจำได้ไปศึกษาต่อภายในประเทศ

๒. ทางด้านการส่งเสริมนักศึกษา คือ การให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาในวิทยาลัยของตน การหาแหล่งที่ฝึกงานให้แก่นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่เพื่อก่อให้เกิดประสบการณ์ การส่งเสริมนักศึกษาทางด้านศิลปกรรมจรรยาและมารยาท การแต่งกาย เป็นต้น

วิทยาลัยกรุงเทพ เป็นวิทยาลัยที่มีการให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษามากที่สุด ส่วนวิทยาลัยอื่น ๆ ก็มีทุนการศึกษา ทุนขาดแคลนทุนทรัพย์ และทุนเรียนดีให้แก่นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัย

๓. ทางด้านการประชาสัมพันธ์ต่อบุคคลภายนอก โดยเฉพาะการส่งเสริมชื่อเสียงแก่วิทยาลัย เช่น วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีชื่อเสียงทางการให้การศึกษาที่เป็นพิเศษคือ สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ หรือนักกีฬาจากวิทยาลัยกรุงเทพมีชื่อเสียงทางด้านฟุตบอล เป็นต้น

๔. การประชาสัมพันธ์ทางด้านอื่น ๆ เช่น การช่วยเหลือสังคมทางด้านต่าง ๆ ตามภาวะเหตุการณ์ปัจจุบันในขณะนั้น

สำหรับการส่งเสริมชื่อเสียงแก่วิทยาลัยนั้นก็ขึ้นอยู่กับ การจัดการทางด้านต่าง ๆ คือ ทางด้านการศึกษา ทางด้านค่าเล่าเรียน และทางด้านทำเลที่ตั้งของวิทยาลัยด้วย โดย-

เฉพาะทางด้านการจัดการศึกษา ว่าทำได้ดีก็จะส่งเสริมวิทยาลัยให้เกิดชื่อเสียงที่ดีได้มาก นอกจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับวิถีชีวิตที่จบการศึกษาออกไปแต่ละคนว่าจะก่อให้เกิดชื่อเสียงในทางที่ดีด้วย

การเปรียบเทียบ 4E'๑ โดยใช้ข้อมูลสถิติภูมิที่แสดงมา อาจชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการให้บริการทางการศึกษา ไม่ได้เด่นชัดเท่าที่ควร ดังนั้นจึงจะทำการวิจัยโดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิ เพื่อชี้ให้เห็นการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนได้เด่นชัดยิ่งขึ้น และเพื่อแสดงให้เห็นด้วยว่าวิทยาลัยเอกชนได้นำนโยบายทางการตลาดไปใช้ในทางปฏิบัติอย่างไร

การวิจัยการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาสถานภาพของวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย โดยเฉพาะส่วนสถานะของวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในเรื่องวัตถุประสงค์ เป้าหมายในการจัดตั้งสถาบันการศึกษาขึ้นมา และศึกษาถึงสถาบันที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชน คือ สถาบันที่เกี่ยวข้องโดยตรงที่จะทำการควบคุมวิทยาลัยเอกชนทั้งหมด ซึ่งเป็นส่วนของรัฐที่ทำหน้าที่ดูแลวิทยาลัยเอกชนให้ดำเนินการถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ได้ให้ไว้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่วิทยาลัยเอกชนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการให้คำปรึกษาแนะนำในทางวิชาการ ตลอดจนมีส่วนควบคุมกิจการภายในวิทยาลัย ตั้งแต่ทางด้านบุคลากร ทางด้านการเงิน ทางด้านอาคารสถานที่ และจำนวนนักศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาศึกษาของชาติ ระยะต่าง ๆ ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยมีความสำคัญโดยตรงแก่วิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง การควบคุมและให้ความร่วมมือกับวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ เหล่านี้ ได้กระทำมาเป็นเวลา ๑๐ ปีเต็ม ตั้งแต่วิทยาลัยเอกชนได้เริ่มจัดตั้งและได้รับอนุมัติให้วิทยาลัยเอกชนสามารถให้ปริญญาตรีแก่บัณฑิตได้ จนถึงปีการศึกษา ๒๕๒๓ ปีปัจจุบันนี้ จึงอยู่การควบคุมและการร่วมมือจากทบวงมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติปี ๒๕๒๓ หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ออกมานั้น อาจมีจุดดีและจุดบกพร่อง และการควบคุมมิให้วิทยาลัยเอกชนกระทำตามใจชอบในตัวเอง เป็นการดีมาก เกินควร ดังนั้น ในการควบคุมย่อมจะมีข้อดีและข้อเสีย นอกจากนี้ในการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน ตรงตามวัตถุประสงค์และนโยบายที่ได้วางไว้หรือไม่ จึงทำการศึกษาถึง วัตถุประสงค์ นโยบาย การดำเนินงาน ตลอดจนความคิดเห็นและส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชน ของผู้บริหารระดับสูงของ-

วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่ง ว่ามีการดำเนินงานตลอดจนความคิดเห็น พร้อมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชนอย่างไรบ้าง

วิทยาลัยเอกชนอยู่ในความควบคุมดูแลของรัฐ คือทบวงมหาวิทยาลัยได้ทำหน้าที่ นี้ นอกจากนี้ยังมีสถาบันที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชนที่ใกล้ชิด คือ สมาคมสถาบันอุดมศึกษา-เอกชนแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นโดยการรวมตัวของวิทยาลัยเอกชนเอง เพื่อร่วม ปรึกษาหารือกัน ทั่ว ๆ ไป ที่ก่อให้เกิดประโยชน์ แก่วิทยาลัยเอกชนเอง และแก่ประเทศชาติ พร้อมทั้งกันนี้จะได้ศึกษาหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เหล่านี้ว่าวิทยาลัยเอกชนมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง สำหรับสิ่งที่สถาบันต่าง ๆ เหล่านี้ได้กระทำไป ตลอดจนการปรับตัวของวิทยาลัย-เอกชนให้เข้ากับภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ นอกจากนี้จะทำให้ทราบแนวความคิด ทางด้านการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ถือว่าเป็น หน่วยงานที่ผลิตบัณฑิต หรืออบรมเยาวชนของชาติให้เป็นประชาชนที่ดี มีความรู้ความสามารถ เป็นกำลังของประเทศต่อไป ซึ่งถือว่าเป็นงานที่ต้องอาศัยความรับผิดชอบสูง ในการศึกษา จะทำการศึกษาโดยเปรียบเทียบการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร และศึกษาโดยสอบถามผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ประกอบ กันโดยจะศึกษาความคิดเห็นตลอดจนวิธีดำเนินงานของผู้บริหารในระดับสูงของวิทยาลัย-เอกชนในกรุงเทพมหานครตามหัวข้อดังนี้คือ

๑. แนวความคิดของผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนในแง่ Social Responsibility คือจะมองในแง่การตลาดคือ Societal Marketing Concept
๒. ทางด้านการให้บริการการศึกษา (Product) แก่สังคมและมองในแง่ธุรกิจ
๓. ทางด้านการกำหนดค่าเล่าเรียน ค่าบำรุงต่าง ๆ (Price) ของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครแต่ละแห่ง
๔. ทางด้านสถานที่ศึกษา อาคารสถานที่ ห้องสมุด ตลอดจนทำเลที่ตั้งของสถานศึกษา (Place)
๕. ทางด้านการสร้างชื่อเสียง และสร้างค่านิยมให้แก่วิทยาลัยแต่ละแห่ง (Promotion)

๖. ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่ง

จากการศึกษาจะทำให้ทราบถึงรายละเอียดที่แท้จริง สำหรับการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครโดยส่วนรวม และแต่ละแห่ง รวมทั้งจะทราบถึงโครงการในอนาคตของวิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ด้วย

รายละเอียดในการวิจัย

วัตถุประสงค์ การวิจัยโดยสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร เพื่อทราบว่า

๑. ผู้บริหารระดับสูงของแต่ละวิทยาลัย มีแนวความคิด หรือปรัชญาในการบริหารวิทยาลัยเอกชนอย่างไร

๒. เพื่อให้ทราบถึงบริการทางการศึกษาที่วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งให้แก่ **ประชาชน (Product)**

๓. เพื่อให้ทราบถึงวิธีการกำหนดอัตราค่าเล่าเรียน และค่าบำรุงต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง **(Price)**

๔. เพื่อให้ทราบถึงวิธีการในการจะสร้างชื่อเสียงและค่านิยมให้แก่วิทยาลัยเอกชนของตน **(Promotion)**

๕. เพื่อให้ทราบถึงการประสานงานของวิทยาลัยเอกชนกับทบวงมหาวิทยาลัย และปัญหาที่เกิดขึ้น

๖. เพื่อให้ทราบถึงโครงการในอนาคต **(Marketing Program)** ของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง

๗. เพื่อให้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน

๘. เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นโดยทั่วไป ๆ ไปเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ในวิทยาลัยเอกชนของผู้บริหารระดับสูงของแต่ละวิทยาลัย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้ก็คือ

๑. ทำให้ทราบแนวความคิดของผู้บริหารของแต่ละวิทยาลัย เพื่อให้ทราบถึงปัญหาของวิทยาลัยเอกชนโดยรวม และปัญหาของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง
๒. ทำให้ทราบถึงความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) ของวิทยาลัยเอกชน
๓. ทำให้ทราบถึงวิธีการดำเนินงานทั้งหมดของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร
๔. ทำให้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชน หรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากการควบคุมดูแลของทบวงมหาวิทยาลัย
๕. ทำให้ทราบถึงโครงการอันในอนาคตของแต่ละวิทยาลัยว่าจะสอดคล้องกับแผนการพัฒนาศึกษาของชาติระยะต่อไปหรือไม่
๖. ทำให้ทราบถึงกลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง

ขอบเขตในการวิจัย

ทำการวิจัยโดยใช้วิธีสอบถาม ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชน และนายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย โดยจะทำการสัมภาษณ์อธิการของแต่ละวิทยาลัย แต่เนื่องจากอธิการของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งมีภาระกิจมาก วิทยาลัยบางแห่งอธิการไม่มีเวลาให้สัมภาษณ์ได้ จึงได้มอบหมายให้รองอธิการฝ่ายต่าง ๆ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์แทน การที่ทำการสัมภาษณ์อธิการวิทยาลัยจะทำให้ทราบถึงรายละเอียดทั้งหมดได้ ทั้งนี้เพราะผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษาเอกชนก็คือ อธิการหรือรองอธิการ^๑ ซึ่งผู้บริหารสถาบันจะมีหน้าที่ทุก ๆ อย่างในอันที่จะบริหารสถาบัน ดังนั้นในการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันจะได้รับคำตอบที่แน่นอนที่สุด

ในการสัมภาษณ์ได้ทำการสัมภาษณ์วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ทั้ง ๗ แห่ง คือ

^๑พระราชบัญญัติ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปี พ.ศ. ๒๕๒๒

๑.	วิทยาลัยการคำ	ทำการสัมภาษณ์	ศาสตราจารย์ ปัจจัย บุนนาค
อธิการวิทยาลัยการคำ
๒.	วิทยาลัยกรุงเทพ	"	อาจารย์สุริ บุรณรัตน์
รองอธิการฝ่ายบริหาร
๓.	วิทยาลัยเทคนิคสยาม	"	ดร. จำลอง ทองดี
รองอธิการฝ่ายวิชาการ
๔.	วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	"	อาจารย์ไสว สุทธิพิทักษ์
อธิการวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
๕.	วิทยาลัยศรีปทุม	"	อาจารย์ประสิทธิ์ สุนทรโรทก
อธิการวิทยาลัยศรีปทุม
๖.	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	"	Bro. Claude Petiteau
รองอธิการฝ่ายวิชาการ
๗.	วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	"	ดร. จรุง ผาสวรรณ
อธิการวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

และทำการสัมภาษณ์ นายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย คือ
อาจารย์ไสว สุทธิพิทักษ์ อธิการวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

การสัมภาษณ์ใช้เวลาในการสัมภาษณ์ผู้บริหารแต่ละท่านประมาณ ๑ ชั่วโมง
โดยทำการสอบถามด้วยตนเองถึงรายละเอียดต่าง ๆ ตามหัวข้อสัมภาษณ์ที่ได้เตรียมไป
ใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ ๑ เดือนในการสัมภาษณ์ให้ได้วิทยาลัยเอกชนทั้งหมด ๗ แห่ง
ในกรุงเทพมหานคร และนายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย

แบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถาม

แบบสอบถามเป็นลักษณะแบบสอบถามเปิด (The Open Form) คือเป็น
คำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้ตอบตามความพอใจ หรือแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่
(ดังตัวอย่างที่แสดงไว้ในภาคผนวก หน้า ๔๔๕)

การทดสอบแบบสอบถาม

ได้ทำการทดสอบและแก้ไขแบบสอบถาม ๓ ครั้ง ก่อนที่จะเป็นแบบสอบถามที่ใช้จริง โดยแก้ไขปรับปรุงข้อความหรือคำตอบที่ผู้ตอบไม่เข้าใจหรือคลุมเครือให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การสุ่มตัวอย่าง

ใช้ตัวอย่างที่เป็นตัวแทนทั้งหมด คือ วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร มีทั้งหมด ๗ แห่ง ทำการสัมภาษณ์ทั้งหมด

การออกงานสนาม

ผู้วิจัยได้เป็นผู้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งด้วยตนเองทุกแห่ง ซึ่งได้รับความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์อย่างดียิ่งทุกวิทยาลัย

การวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูงของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร^๑

๑. การวิเคราะห์ในแง่ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิทยาลัยเอกชน

แม้ว่าในขณะนี้วิทยาลัยเอกชน เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น แต่ก็ยังมีกลุ่มคนบางกลุ่มกล่าวว่าวิทยาลัยเอกชนมุ่งแสวงหากำไรในแง่การค้ามากเกินไป โดยไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม นั้น วิทยาลัยเอกชนโดยทั่วไปจัดตั้งขึ้นโดยไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐเลย และแม้แต่วิทยาลัยเอกชนซึ่งจัดตั้งโดยมูลนิธิหรือสมาคมต่าง ๆ เช่น วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยอัลสลัมชัยบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ก็ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือทางด้านการเงินเลย ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนโดยส่วนรวมจึงต้องยืนหยัดด้วยตนเอง และรายได้ของวิทยาลัยเอกชนมีทางเดียวคือ ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจากนักศึกษาเท่านั้น ไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากที่ไหนเลย

^๑รายละเอียดเกี่ยวกับคำให้สัมภาษณ์ของผู้บริหารระดับสูง (ภาคผนวก หน้า ๒๕๗

วิทยาลัยเอกชนต้องมีการปรับปรุงและขยายวิทยาลัยอยู่เสมอ เพื่อให้ทันกับ
ภาวะการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ลำพังแต่เพียงรายได้จากทางเดียวคือ ค่าเล่า-
เรียนก็ทำให้วิทยาลัยขยายตัวได้ช้า และค่าเล่าเรียนที่เรียกเก็บจากนักศึกษาที่จุกจิก
โดยรัฐ คือทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดเพดานขึ้นสูงไว้สำหรับอัตราค่าเล่าเรียนไว้
หน่วยกิตละไม่เกิน ๒๕๐ บาท วิทยาลัยเอกชนใดจะเก็บค่าเล่าเรียนมากกว่านี้ไม่ได้
และในการกำหนดค่าเล่าเรียนหรือค่าหน่วยกิต ก็ต้องได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย
ก่อนจึงสามารถจะขึ้นค่าเล่าเรียนได้แต่ละครั้ง ในการขึ้นค่าเล่าเรียนแต่ละครั้งนั้น
ทบวงมหาวิทยาลัยยอมให้ขึ้นครั้งละเล็กน้อยเมื่อเทียบกับภาวะเงินเฟ้อ คือทบวงมหาวิทยาลัย
จะยอมให้วิทยาลัยเอกชนขึ้นค่าเล่าเรียนประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่ภาวะเงินเฟ้อ
สูงขึ้นถึง ๔๐ - ๕๐ เปอร์เซ็นต์

ภาระทางด้านค่าใช้จ่ายของวิทยาลัยเอกชน

วิทยาลัยเอกชนต้องแบกภาระต่าง ๆ มาก โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ
บุคลากรซึ่งเป็นอาจารย์ประจำในวิทยาลัยเอกชน ซึ่งจะต้องมีอัตราส่วนระหว่างอาจารย์
ประจำต่อนักศึกษาให้ได้ตามเกณฑ์ที่ทบวงกำหนดไว้ให้ คือ ๑ : ๓๐^๑ แต่อย่างไรก็ตาม
วิทยาลัยเอกชนก็ต้องการกำไร เพื่อที่จะนำกำไรส่วนใหญ่มารับปรุงกิจการของวิทยาลัย
เอกชนให้ดีขึ้น และขยายวิทยาลัยให้เจริญก้าวหน้าด้วย ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง
มุ่งที่จะทำกิจการของตนให้เป็นไปในแง่ของ (Non Profit Organization) คือ
เป็นกิจการที่ไม่มีกำไร โดยการนำเอาผลกำไรทั้งหมดเพื่อใช้ในการปรับปรุงและขยาย
วิทยาลัยเอกชนนั้นโดยเฉพาะ ดังนั้นจากคำกล่าวที่ว่าวิทยาลัยเอกชนมุ่งทางด้านการค้า
โดยไม่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมเลย ก็เป็นคำกล่าวของบุคคลที่ไม่รู้ข้อเท็จจริง
ภายในวิทยาลัยเอกชน

^๑ตามความเข้าใจและข้อตกลงระหว่างทบวงมหาวิทยาลัยกับวิทยาลัยเอกชนแต่เดิม

นอกจากนี้วิทยาลัยเอกชนโดยส่วนรวมแล้วถึงแม้จะมุ่งกำไร เพื่อประโยชน์ส่วนตัวก็ไม่สามารถจะทำได้ ทั้งนี้เพราะรัฐได้กำหนดให้วิทยาลัยเอกชน ต้องนำเงินที่รายได้สูงกว่ารายจ่ายจัดสรรเข้ากองทุนต่าง ๆ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของรายได้ที่สูงกว่ารายจ่ายประจำปี และเงินที่เหลือจึงจะจัดสรรให้แก่ผู้ก่อตั้งไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของส่วนของสินทรัพย์ในกองทุนประเภทต่าง ๆ รวมกันหลังจากหักหนี้สินแล้ว และถ้ามีเงินเหลืออยู่ก็ให้จัดส่งให้แก่กองทุนทั่วไป ทั้งนี้ถึงแม้ว่าจะมีวิทยาลัยเอกชนบางแห่งที่มีจุดมุ่งหมายที่จะค้ากำไรทางด้านการศึกษา ก็ไม่สามารถทำได้เนื่องจากข้อจำกัดของกฎหมาย

แต่อย่างไรก็ตามปรัชญาของผู้ก่อตั้งและของผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนก็คือ ถ้าผู้ก่อตั้งต้องการกำไรในแง่การดำเนินงานเช่นเดียวกับธุรกิจก็ควรจะไปลงทุนทางด้านอื่นดีกว่า เพราะกำไรดีกว่า อันนี้ทำไปเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐถือเป็นการกุศล เพราะเท่าที่ผ่านมาการแบ่งกำไรในวิทยาลัยเอกชนแทบจะไม่มีการแบ่งกำไรเลยสำหรับวิทยาลัยเกือบทุกแห่ง ทั้งนี้เพราะเงินส่วนกำไรต้องนำไปใช้เพื่อบำรุงกิจการของวิทยาลัยเกือบทั้งหมด ในการขยายวิทยาลัยใหม่ในการสร้างตึกใหม่ของวิทยาลัยต่าง ๆ การขยายต้องอาศัยเงินมากหลายสิบล้านบาท เช่น วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตขยายวิทยาการ ๒ ที่ถนนประชาชื่น ซึ่งเงินเหล่านี้ได้มาจากการกู้ยืมจากธนาคารต่าง ๆ ทั้งสิ้น แล้วค่อยผ่อนคืนให้กับธนาคารในภายหลัง เป็นการขยายกิจการไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับวิทยาลัยอื่น ๆ คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

ปรัชญาของผู้บริหาร (Marketing Concept) ก็คือ ต้องการช่วยเหลือรัฐทางด้านการศึกษา มุ่งที่จะผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถออกสู่ตลาดแรงงาน ปรัชญาของวิทยาลัยแต่ละแห่งมุ่งไปในทางเดียวกัน

ทั้งนี้จากคำกล่าวที่ว่าวิทยาลัยเอกชนมุ่งที่จะดำเนินการโดยทำการค้า มุ่งกำไรเกินควร โดยไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคมนั้นไม่เป็นความจริง เพราะวิทยาลัยเอกชนรากฐานตั้งอยู่บนปรัชญาที่ต้องการเสริมสร้างความรู้ เป็นวิทยาทานแก่สังคม

ถ้าผู้ก่อตั้งมักจะทำเนืองกิจการวิทยาลัยเอกชนในรูปธุรกิจที่หวังกำไรส่วนตัว โอกาสที่จะทำเนืองธุรกิจต่าง ๆ มีอีกมากที่จะก่อให้เกิดกำไรมากกว่าการเปิดวิทยาลัยเอกชนขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิทยาลัยเอกชนโดยส่วนรวมแล้วมักจะไม่ใช่เป็นที่เข้าใจสำหรับสังคมโดยทั่วไป หรือมีบุคคลที่กล่าวถึงวิทยาลัยในทางเสื่อมเสียต่าง ๆ นานา ความเข้าใจของคนส่วนใหญ่เข้าใจว่าวิทยาลัยเอกชนเป็น Non Profit Organization คือไม่มีกำไร โดยไม่คำนึงถึงว่าที่แท้จริง Non Profit Organization จะต้องมีการทำกำไร แต่นำกำไรมาปรับปรุงกิจการกำไรจึงเป็นศูนย์ แต่อย่างไรก็ตามคนโดยส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจปัญหา นี้ ยังมีผู้คิดว่าวิทยาลัยเอกชนจะมีกำไรมาก แม้แต่ตัวนักศึกษาเองก็เข้าใจเช่นนั้น

วิทยาลัยเอกชนควรมีวิธีการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับวิทยาลัยเอกชน โดยส่วนตัวและส่วนรวม แต่วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งไม่ได้ให้ความสำคัญทางด้านนี้เท่าที่ควร หรือการสร้างควมเข้าใจอันดีให้เกิดแก่ประชาชนและสังคมโดยทั่วไป ซึ่งวิธีการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้เกิดขึ้นได้ก็คือ โดยการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบถึงการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน ว่าไม่มีผู้ใดให้ความช่วยเหลือต้องช่วยเหลือตนเองทั้งนั้น และการลงทุนเพื่อการนี้จะต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก ซึ่งก็ต้องได้มาจากรายได้ทางเคียวติ่งที่กล่าวไปแล้ว แต่การประชาสัมพันธ์ก็ยังไม่ทำกันอย่างจริงจังซึ่งตั้งโดยส่วนตัวของวิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง และโดยส่วนรวมทั้งหมด มีการประชาสัมพันธ์บ้างเป็นครั้งคราวในนามของสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย แต่โดยส่วนตัววิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งเองไม่มีการทำอย่างจริงจัง

โครงการในอนาคตของวิทยาลัยแต่ละแห่งก็คาดว่าจะมีการทำการประชาสัมพันธ์กันมากขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งวิทยาลัยเอกชนบางแห่งได้เคยจัด โครงการอบรม-สัมมนา โดยเชิญนักธุรกิจมาร่วมด้วย เช่น วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพและวิทยาลัย-อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ซึ่งวิทยาลัยเอกชนได้ทำไปเพื่อก่อให้เกิดทัศนคติที่ดี และก่อให้เกิดชื่อเสียงในวิทยาลัยเองด้วย แต่การประชาสัมพันธ์หรือการส่งเสริมให้วิทยาลัยเอกชนดีเด่นทางที่ดีที่สุดคือ พยายามผลิตบัณฑิตที่ดีได้มาตรฐาน มีความสามารถออกสู่สังคม ก่อให้เกิด

ศรัทธาของสังคมที่มีต่อวิทยาลัยเอกชนในแง่คุณภาพและคุณลักษณะของบัณฑิตที่สำเร็จ
ออกไป

๒. การวิเคราะห์การใช้นโยบายและวิธีการในการดำเนินงานในการบริหาร
วิทยาลัยเอกชน

การใช้นโยบายและเสรีภาพในการดำเนินงานในการบริหารวิทยาลัยเอกชน
ทางด้านต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกลยุทธ์ทางการตลาดต่าง ๆ ที่วิทยาลัยเอกชนใช้ในการดำเนินงาน
ตั้งแต่การรับสมัครเข้าคัดเลือกในวิทยาลัยต่าง ๆ รวมถึงบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไป
แล้ว จะทำให้ทราบข้อแตกต่างของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งได้อย่างเด่นชัด

สำหรับความคิดเห็นของการจัดการศึกษากับความต้องการของตลาดแรงงาน
จะต้องเริ่มวางแผนตั้งแต่ขั้นแรก คือ การรับนักศึกษาเข้าศึกษาในวิทยาลัย การสอบคัดเลือก
จำนวนนักศึกษาที่วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งจะรับได้จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ และ
ประการที่สำคัญที่สุดคือ เท่าที่กำลังความสามารถของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งจะรับไว้ได้
ทั้งนี้การรับนักศึกษาในแต่ละวิทยาลัยเอกชนคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ คือ ความสามารถของ
วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งที่จะรับนักศึกษา จำนวนอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ สถานที่
ที่ศึกษา ห้องสมุด ภาราทางวิชาการ อุปกรณ์การศึกษา พร้อมหรือไม่ และสิ่งที่สำคัญอีก
ประการหนึ่งคือต้องรับนักศึกษาให้คุ้มกับค่าใช้จ่ายทั้งหมดของวิทยาลัยเอกชนที่ต้องเสียใน
ปีหนึ่ง ๆ ต้องคาดการณ์ให้ใกล้เคียงกับความจริงที่สุด เพราะถ้ารับนักศึกษาเข้ามาใน
ปีที่ ๑ แล้ว ปรากฏว่านักศึกษาริไทร์กันมาก วิทยาลัยก็อาจขาดทุนในปีต่อไป และต้อง
คำนึงถึงว่าการรับนักศึกษามัธยมอีก ๓ หรือ ๔ ปีข้างหน้า บัณฑิตที่สำเร็จออกมาจะไม่เกิน
ความต้องการของตลาดแรงงาน มิฉะนั้นบัณฑิตว่างงานมากก็ก่อให้เกิดผลเสียแก่วิทยาลัย
นั้น

๓. การคัดเลือกผู้ที่จะเข้ามาศึกษาในวิทยาลัยเอกชน

การคัดเลือกผู้ที่จะเข้ามาศึกษาในวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอบ
คัดเลือก โดยการสอบข้อเขียน และการสอบสัมภาษณ์ แต่วิทยาลัยเทคนิคสยามใช้วิธีการ

สอบสัมฤทธิ์เพียงวิธีเดียว และวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ไม่มีการสอบคัดเลือก วิทยาลัย-
เอกชนแต่ละแห่งให้ความสำคัญของคุณสมบัติของนักศึกษาแตกต่างกัน เล็กน้อย โดยส่วนรวม
จะคำนึงถึงความรู้ของผู้สมัครสอบ และความประพฤติตลอดจนคุณธรรมของนักศึกษาที่จะ
เข้าทำการศึกษาในวิทยาลัยนั้น ๆ การมีโอกาสคัดเลือกนักศึกษาที่ดี จะมีผลทางด้านการ-
ตลาดคือ จะทำให้วิทยาลัยเอกชนได้คนดี (Raw Material) ที่จะก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์
(Product) ที่ดีออกสู่ตลาดแรงงาน (Labour market)

ในด้านการเปิดสอนหลักสูตรต่าง ๆ ที่พิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ คือ

๑. การที่มหาวิทยาลัยเอกชนเพื่ออุดมการณ์ต่าง ๆ ของวิทยาลัยที่มีในอนาคต
เช่น โครงการปริญญาตรีสำหรับวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ-
ชั้นสูง โครงการเปิดสอนภาคค่ำ โครงการขยายวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัย โครงการ-
เปิดสอนในระดับปริญญาโท

๒. คำนึงถึงตลาดแรงงานในสาขาวิชานั้น ๆ ว่าเป็นที่ต้องการของตลาด
แรงงานอย่างไรบ้าง ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต รวมทั้งจำนวนสถานที่ผลิตบัณฑิตใน
สาขาวิชาเดียวกัน

๓. มองตลาดแรงงานในแง่การขาดแคลนกำลังคนทางด้านใดมาเพื่อพิจารณา
รับความต้องการเพื่อผลิตบัณฑิตออกมา ทั้งนี้วิทยาลัยเอกชนต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่าย
ถ้าไม่คุ้มกันก็ไม่สามารถทำได้ และนอกจากนี้ต้องดูความพร้อมของวิทยาลัยเอกชนในการ
จัดการศึกษาแขนงใด ๆ

๓. การดำเนินการสอบและการวัดผลการศึกษา ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของ
วิทยาลัยเอกชนนั้น วิทยาลัยเอกชนเองแต่ละแห่งก็มีมาตรการในการวัดผลการศึกษาของ
คน โดยมีการควบคุมการสอบอย่างเข้มงวด ถ้ามีการทุจริตเกิดขึ้นก็มีการลงโทษในระดับ
ความรุนแรงที่แตกต่างกันสำหรับความผิดที่กระทำ และโดยส่วนรวมวิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง
ได้รับการควบคุมจากทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งตามเกณฑ์ที่ได้ตกลงกันไว้จะทำการควบคุมใน

ชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ ในระดับปริญญาตรี โดยมีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก เข้ามาควบคุมการวัดผลการศึกษา

สำหรับวิทยาลัย เอกชนทั้ง ๗ แห่ง วิทยาลัยที่ถูกควบคุมตามที่ทบวงมหาวิทยาลัย กำหนดคือ วิทยาลัยการคำ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และวิทยาลัยสหสัมพันธ์บริหารธุรกิจ และอีก ๔ วิทยาลัย คือ วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยศรีบุญ และวิทยาลัย-เอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยทั้ง ๔ แห่งนี้ได้รับการควบคุมจากทบวงมหาวิทยาลัยทุกชั้นปี วิทยาลัย-ที่ถูกควบคุมตาม เกณฑ์ถือว่าได้มีการดำเนินนโยบายผลิตภัณฑ์(Product policy)ที่เหมาะสม

จากการที่มีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกคอยควบคุม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารเห็นว่าเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย ทั้งนี้เพราะการที่มีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก มาควบคุมการวัดผลของวิทยาลัย เอกชนมีข้อดีคือ

๑. ทำให้เป็นที่ เชื่อถือของสังคมมากขึ้น ในแง่ที่วิทยาลัย เอกชนอยู่ใน ความควบคุมดูแลจากรัฐ
๒. การผ่านการกลั่นกรองและผ่านขั้นตอนทำให้แน่ใจได้ว่าได้มาตรฐาน จริง ๆ
๓. ทำให้มีผู้มาช่วยเหลือวิทยาลัย เอกชนบางแห่งที่ไม่สามารถช่วยตัว เองได้ หรือวิทยาลัย เอกชนที่ต้องการความช่วยเหลือทางด้าน การจัดการศึกษา

ข้อเสียคือ

๑. การควบคุมที่เข้มงวดเกินไปอาจก่อให้เกิดปัญหาสำหรับอาจารย์-พิเศษที่มาสอนในวิทยาลัย เอกชนได้

แต่อย่างไรก็ตามปัญหาของวิทยาลัย เอกชนกับคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกก็ไม่มี มากนัก คืออาจจะมีบ้างแต่น้อย และความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัย เอกชนส่วนใหญ่

เห็นว่ายังคงควรมีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกอยู่ คอยควบคุม แต่สำหรับวิทยาลัยเอกชนที่ช่วยเหลือนตนเองได้ ควรควบคุมในลักษณะที่เข้มงวดน้อยกว่านี้

๔. การปกครองดูแลนักศึกษาให้อยู่ในระเบียบวินัย

การปกครองดูแลนักศึกษาให้อยู่ในระเบียบวินัยซึ่ง เป็นสิ่งที่สำคัญในการสร้างบัณฑิตออกไปให้พร้อมทั้ง ความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม สำหรับความประพฤติของนักศึกษาในปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงจากแต่ก่อนมาก ทั้งนี้เพราะอิทธิพลของสภาพแวดล้อม และการเปลี่ยนแปลงแก่นแท้ให้นักศึกษามีความเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดเห็น ตลอดจนอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกก่อให้เกิดปัญหา เรื่องความประพฤติของนักศึกษา สำหรับวิทยาลัยเอกชนมีปัญหาทางด้านอื่น ๆ ไม่รุนแรงเท่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ เช่น ทางด้านความคิดเห็นทางการเมือง ส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชนจะมีปัญหา เรื่อง เครื่องแต่งกายของนักศึกษาทั้งชายและหญิง แต่วิทยาลัยเอกชนก็มีวิธีการที่จะควบคุมดูแลว่ากล่าวตักเตือนนักศึกษา เหล่านี้ให้ประพฤติในทางที่ถูกที่ควร แต่สำหรับนักศึกษาที่มีปัญหาเหล่านี้ก็เป็น เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาทั้งหมด

๕. การเก็บค่าเล่าเรียนจากนักศึกษา (Price)

การเก็บค่าเล่าเรียนจากนักศึกษา ซึ่งเป็นรายได้ทางเดียวของวิทยาลัยเอกชน โดยส่วนใหญ่จะมีการเก็บค่าเล่าเรียนโดยค่านึงถึง

๑) การเปลี่ยนแปลงของค่าของเงิน ภาวะเงินเฟ้อ ทำให้วิทยาลัยเอกชนต้องเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ทันกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายที่สำคัญ คือ ค่าใช้จ่ายทางด้านบุคลากร และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

๒) การปรับปรุงขยายวิทยาลัยตามเป้าหมายของวิทยาลัยแต่ละแห่ง และการปรับตัวให้เข้ากับหลักเกณฑ์ที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ เช่น อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อจำนวนนักศึกษา อัตราส่วนระหว่างอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา ตำราภายในห้องสมุด อุปกรณ์การศึกษา ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายของวิทยาลัยทั้งสิ้น จะต้องให้มีรายได้ครอบคลุมรายจ่ายต่าง ๆ เหล่านี้

๓) เกณฑ์หรือเกณฑ์ที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ว่าค่าเล่าเรียนในวิทยาลัยสามารถเก็บได้ในอัตราขั้นสูงเท่ากับเท่าไร และวิทยาลัยเอกชนจะเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนที่เก็บจากนักศึกษา ต้องได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยก่อนจึงสามารถจะขึ้นค่าเล่าเรียนได้แล้วแต่ความจำเป็นของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งจะมีความจำเป็นอย่างไร เช่น ภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทยเรากลางในอัตรา ๔๐ - ๕๐ เปอร์เซ็นต์ แต่วิทยาลัยเอกชนสามารถขึ้นค่าหน่วยกิตได้เพียง ๑๐ กว่าเปอร์เซ็นต์เท่านั้น และในการใช้อัตราค่าเล่าเรียนต้องใช้อัตราเดียวสำหรับนักศึกษาแต่ละรุ่นตลอด ๔ ปีที่นักศึกษาศึกษาในวิทยาลัยเอกชนแห่งนั้น ๆ แต่ภาวะเงินเฟ้อเกินขึ้นทุก ๆ ปี กว่าจะครบ ๔ ปี ค่าเล่าเรียนก็ตกลงกว่าที่เป็นอยู่มาก ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนบางแห่งจึงต้องยุ่งยากกับปัญหานี้มาก

ซึ่งตามความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนหลายแห่งเห็นว่าควรปล่อยเสรี เพราะขึ้นอยู่กับว่าวิทยาลัยเอกชนจะเก็บค่าเล่าเรียนได้เท่าไร ถ้าเก็บค่าเล่าเรียนมากเกินไปตลาดก็อาจไม่มีความต้องการ ผู้ปกครองนักศึกษาก็จะไม่ส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนในวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้ รัฐก็มีทางให้ผู้ปกครองเลือกคือมหาวิทยาลัยเปิด คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง แต่ในแง่ของรัฐก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ควบคุมค่าเล่าเรียน ทั้งนี้เพราะรัฐมีปัจจัยหลายประการที่ต้องคำนึงถึง

๔) ค่าใช้จ่ายปัจจัยอื่น ๆ ตามความต้องการและความจำเป็นภายในวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง ซึ่งอาจประสบปัญหาที่แตกต่างกัน

๖. การผลิตบัณฑิต

การผลิตบัณฑิตที่มีพร้อมทั้ง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์และความประพฤติที่ดีออกสู่ตลาดแรงงาน คือ มาตรฐานการศึกษา การวัดผลการศึกษาที่มีทบวงคอยควบคุม นอกจากนี้ทางด้านความประพฤติของนักศึกษาก็เช่นเดียวกัน คือวิทยาลัยเอกชนจะพยายามช่วยเหลือนักศึกษาให้ดีที่สุดในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอน อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการศึกษามีครบถ้วน มีห้องสมุด มีหนังสือเพียงพอ วิทยาลัยเอกชน

ก็สามารถจะผลิตบัณฑิตให้เป็นที่ยอมรับแก่สังคม และเท่าที่ผลผลิตออกไปในตลาดแรงงานในปัจจุบันก็เป็นที่ยอมรับแก่สังคมเพิ่มขึ้นเรื่อย ไม่เคยมีเสียงว่าบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนมีความสามารถในการทำงานน้อยกว่าบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยของรัฐ

๗. บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกจากวิทยาลัยไปแล้ว

วิทยาลัยเอกชนทั้งหมดยังไม่มี การติดตามผล ไม่เคยมีการทำการวิจัยถึงความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือการศึกษาต่ออย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง แต่ส่วนใหญ่ผู้บริหารจากวิทยาลัยเอกชนทั้งหมดจะอาศัยจากการฟังมาจากบุคคลในวงการต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นในวงการธุรกิจ รัฐวิสาหกิจ หรือแม้แต่วงการราชการ ก็ได้ทราบว่าเป็นที่ยอมรับและไม่มีปัญหา

ในขนาดของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งก็พยายามที่จะคอยติดตามสอดส่อง บัณฑิตที่สำเร็จออกไปมากขึ้น โดยที่วิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง เช่น วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ จะมีการจัดตั้งสมาคมศิษย์เก่าขึ้นซึ่งจะเป็นการช่วยได้มากสำหรับการติดตามสอดส่องบัณฑิตได้

สำหรับทางด้านการศึกษาต่อของบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชน ในระดับสูงขึ้นไป คือในระดับปริญญาโท หรือปริญญาเอก บัณฑิตของวิทยาลัยเอกชนก็สามารถเข้าศึกษาในระดับปริญญาโทได้ทั้งในและต่างประเทศ สำหรับในประเทศบัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนก็ สามารถได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในบัณฑิตวิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยของรัฐ และมีผู้ที่สำเร็จการศึกษาออกมาแล้ว สำหรับการศึกษาในต่างประเทศ ก็เช่นเดียวกัน มหาวิทยาลัยในต่างประเทศก็ยอมรับให้บัณฑิตจากวิทยาลัยเอกชนเข้าศึกษาได้ และได้มีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท และคาดว่าจะมีผู้สำเร็จในระดับปริญญาเอก ไม่นานนี้

๘. ในโครงการขยายมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะเป็นโครงการเปิดสาขาวิชาใหม่ ๆ หรือการขยายคณะวิชาใหม่ ๆ เพื่อเป็นมหาวิทยาลัย และโครงการปริญญาโท ผู้บริหาร คำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้คือ

๑) ความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคตว่าต้องการอะไร ภาค-
 แคลนแรงงานทางด้านไหน

๒) ความพร้อมของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง ว่ามีความพร้อมเพียงใด
 ทางด้านต่าง ๆ เช่น ทางด้านบุคลากร ทางด้านสถานที่ และอุปกรณ์การศึกษา

๓) ความสอดคล้องกันสำหรับวิทยาลัยแต่ละแห่งในการขยายสาขาวิชา
 ที่สอนหรือคณะวิชาที่เปิดสอน

สำหรับวิทยาลัยบางแห่งที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก็มี
 โครงการที่จะขยายไปจนถึงระดับปริญญาตรี คือ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยศรีปทุม
 และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ และสำหรับทุกวิทยาลัยก็มีโครงการที่จะปรับปรุงสาขาวิชา
 เดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น สำหรับวิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย
 ก็คาดว่าจะพยายามขยายออกไปเพื่อโครงการเป็นมหาวิทยาลัยในอนาคต ทั้งนี้เพราะสังคม
 ยอมรับความหาวิทยาลัยมากกว่า และสำหรับวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีโครงการที่
 จะเปิดสอนจนถึงระดับปริญญาโท แต่วิทยาลัยเอกชนยังทำอะไรไม่ได้อยู่เพราะต้องรอให้
 กฎหมายออกมาเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้ตามโครงการได้

๔. ปัญหาที่วิทยาลัยเอกชนประสบ

ปัญหาที่วิทยาลัยเอกชนประสบ คือ

๑) ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ประจำ มีปัญหาทางด้านต่าง ๆ เหล่านี้คือ

(๑) การขาดแคลนอาจารย์ประจำ เนื่องจากไม่มีผู้อยากเข้า
 ทำงานเป็นอาจารย์ประจำ ส่วนใหญ่มักจะต้องการไปทำงานในวงการธุรกิจ ทั้งนี้เพราะ
 เงินเดือนสูงกว่าวิทยาลัยเอกชน แม้ว่าวิทยาลัยเอกชนจะให้เงินเดือนสูงกว่าเงินเดือน
 ข้าราชการ และมีสวัสดิการแก่อาจารย์ประจำไว้ในบางวิทยาลัยตามความสามารถของ
 แต่ละวิทยาลัย แต่ก็ยังมีผู้ที่ต้องการทำงานเป็นอาจารย์น้อย

(๒) การเข้าออกของอาจารย์ประจำมีมาก ซึ่งเป็นปัญหาในการ
 สูญเสียทรัพยากร ปัญหานี้เกิดขึ้นกับวิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง ซึ่งสาเหตุอาจเนื่องมาจาก

แต่เดิมอาจารย์ประจำไม่มีความเจริญก้าวหน้าเทียบเท่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ แต่ปัจจุบันมีการให้ตำแหน่งทางวิชาการ เชื่อว่าอาจจะแก้ปัญหาไปได้บ้าง

(๓) ปัญหาเรื่องอาจารย์ประจำมีคุณภาพเพียงพอหรือไม่ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะอาจารย์ประจำ จะมาจากการศึกษาวิชาชีพในธุรกิจ หรือทางด้านเทคโนโลยี ไม่ได้ศึกษามาทางด้านครู ซึ่งทำให้การถ่ายทอดและคุณภาพของอาจารย์ประจำไม่ดีเท่ากับครู อาจารย์ที่เรียนมาทางด้านครูโดยเฉพาะ

แต่อย่างไรก็ตาม ตามความคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ เห็นว่าปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้แก้ไขได้ วิธีแก้ไขคือ

(๑) การจูงใจอาจารย์ประจำด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น การอนุญาตให้อาจารย์ประจำไปศึกษาต่อ หรือให้ทุนการศึกษาแก่อาจารย์ประจำทั้งในและนอกประเทศ หรือให้อาจารย์ขยับเงินไปศึกษาต่อได้ โดยมีสัญญาผูกพันกับทางวิทยาลัย แต่บางวิทยาลัยก็ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ ซึ่งอาจจะเป็นด้านนโยบายของผู้ก่อตั้งวิทยาลัยเอกชน เช่น วิทยาลัยเทคนิคสยาม แต่โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีการจูงใจโดยวิธีนี้เป็นส่วนมาก วิทยาลัยใดมีความมั่นคงมากก็สามารถจูงใจอาจารย์ประจำได้มาก อันนี้เป็นการแก้ปัญหาระยะยาวของวิทยาลัยเอกชน ที่พยายามสร้างอาจารย์ประจำขึ้นมาเองแทนที่จะต้องจ้างอาจารย์พิเศษจำนวนมากอย่างทุกวันนี้

(๒) การให้เงินเดือนและสวัสดิการให้อยู่ในอัตราที่เหมาะสม พอที่จะสามารถดึงดูดคนที่มีความสามารถมาทำงานได้ แทนที่เข่าจะไปทำงานธุรกิจทั้งหมด

(๓) การอบรม การสัมมนา อาจารย์ประจำให้รู้ถึงวิธีการต่าง ๆ ในการเรียนการสอน

๒) ปัญหาทางด้านอาจารย์พิเศษที่วิทยาลัยเอกชนเชิญมาสอน เป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากมหาวิทยาลัยของรัฐ หรือเป็นผู้ที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญทางด้านนั้นโดยเฉพาะ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะไม่มีเวลาให้กับวิทยาลัยเอกชนมากนัก ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาบางประการคือ ไม่สามารถมาบรรยายได้ครบตามกำหนด การตรวจสอบข้อสอบทำให้ส่งข้อสอบไม่ทัน ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ยาก

๓) ปัญหาอื่น ๆ เช่น

(๑) ปัญหาความไม่ทันสมัยของหลักสูตร ของวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งผู้บริหารเป็นห่วงเพราะจะต้องก้าวให้ทันภายนอก

(๒) ปัญหาทางด้านการเงิน หรือ Cash flow ซึ่งเป็นปัญหาทางด้านรายได้ของวิทยาลัยการค้า

(๓) ปัญหาทางด้านผู้บริหารถาวรของวิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างเริ่มต้น ถ้ามีผู้บริหารถาวรก็จะทำให้วิทยาลัยดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี

(๔) ปัญหาเรื่องอาจารย์พิเศษของวิทยาลัยเทคนิคสยาม และวิทยาลัยศรีปทุม ไม่ได้มีความรับผิดชอบเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาอาจเนื่องมาจากอาจารย์พิเศษอาจจะไม่มีเวลา ทั้งนี้เพราะอาจารย์พิเศษได้เสียสละเวลาจากงานประจำ คือ สอนในมหาวิทยาลัย จากหน่วยงานธุรกิจ หรือหน่วยงานราชการ มาสอนในวิทยาลัยเอกชน

(๕) ปัญหาเรื่องกฎทบทวนซึ่งออกมาล่าช้า ถ้ากฎทบทวนออกมาแล้ววิทยาลัยสามารถวางแผนการในอนาคตได้ทุกด้าน อันนี้เป็นข้อวิตกของผู้บริหารวิทยาลัย-ธุรกิจบัณฑิต

๑๐. สิทธิและเสรีภาพในการเรียนการสอน

เพื่อที่จะเป็นเลิศทางวิชาการนั้น ความคิดเห็นของผู้บริหารส่วนใหญ่จะมองใน ๒ ประเด็น คือ การที่จะให้เสรีภาพทางการเรียนการสอนแก่วิทยาลัยเอกชนนั้นเป็นการดี แต่ก็ต้องการให้รัฐมาควบคุมบ้างในลักษณะที่เป็น Minimum ไม่ใช่ควบคุมกันอย่างเข้มงวดเกินไป ควรเป็นการควบคุมในลักษณะส่งเสริมวิทยาลัยเอกชน และเป็น การควบคุมในการสร้างภาพพจน์ที่ดีขึ้นแก่สังคม

๑๑. สำหรับความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ

ความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ คือ

๑) การที่รัฐเปิดมหาวิทยาลัยเปิดจะมีผลกระทบกระเทือนวิทยาลัย-เอกชนนั้น โดยส่วนรวมเห็นว่าผลกระทบกระเทือนบ้าง โดยเฉพาะในระยะแรก ๆ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเปิด แต่ต่อ ๆ ไปไม่มีปัญหาเพราะเรียงกันคนละระบบ และผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้บุตรหลานอยู่ในความควบคุมดูแลของอาจารย์อยู่

๒) การสอนโดยอาจารย์พิเศษที่มีชื่อเสียงยังจำเป็นแก่วิทยาลัยเอกชน อยู่ แต่ในระยะยาววิทยาลัยเอกชนก็ต้องส่งเสริมอาจารย์ประจำให้มีคุณวุฒิมากขึ้นเรื่อย ๆ

๓) วิธีการจูงใจอาจารย์ประจำ คือ จูงใจทางด้านเงินเดือน สวัสดิการต่าง ๆ การให้โอกาสศึกษาต่อ และการส่งเสริมอาจารย์ประจำด้วยวิธีการต่าง ๆ

๑๒. โครงการในอนาคตของวิทยาลัย เอกชน คือ

- ๑) โครงการที่จะทำให้วิทยาลัย เอกชน เป็นมหาวิทยาลัย
- ๒) โครงการปรับปรุงสาขาวิชาและคณะวิชาที่มีอยู่ในวิทยาลัย เอกชนนั้น ๆ
- ๓) โครงการปริญญาโท

สรุปการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัย เอกชนได้มีการใช้ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ที่แตกต่างกัน จะเห็นได้จากการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดของวิทยาลัย เอกชน ทั้งหมดที่ได้แสดงไว้แล้ว และจากการศึกษาทัศนคติของผู้บริหารระดับสูงในวิทยาลัย เอกชน จะชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงวัตถุประสงค์ที่วิทยาลัย เอกชนได้ดำเนินนโยบายตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้ และทราบถึงวิธีการในการใช้กลยุทธ์ทางการตลาด (Marketing strategy) ของวิทยาลัย เอกชน โดยคำนึงถึงสภาวะแวดล้อมภายนอก (Environmental factor) ซึ่งเป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ (Encontrolable factors) ของวิทยาลัย เพื่อใช้ในการวางแผนของวิทยาลัย เช่นเดียวกับนักการตลาดได้ใช้แผนการตลาด (Marketing program) กับกิจการธุรกิจของตน แต่วิทยาลัย เอกชนคำนึงถึงการบริการสังคมมากกว่ากำไรทางการค้า แต่ก็ต้องการกำไรเพื่อมาใช้จ่ายปรับปรุงวิทยาลัย เช่นกัน ซึ่งสรุปแล้วการใช้ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ที่วิทยาลัย เอกชนทั้ง ๗ แห่ง ได้มีการใช้โดยลำดับ P แต่ละตัว คือ

๑. การจัดการศึกษา (Product)

วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๗ แห่ง มีการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งก่อให้เกิดภาพจนของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน (Product image) และการจัดการศึกษาที่แตกต่างกัน (Product differentiation) ซึ่งทำให้เป็นจุดเด่นของแต่ละวิทยาลัย คือ วิทยาลัยเอกชนมีการจัดการศึกษาออกเป็น ๒ ระดับ คือ

- ๑) ระดับปริญญาตรี
- ๒) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

วิทยาลัยเอกชนที่ให้การศึกษาระดับปริญญาตรีมี ๕ แห่ง ซึ่งได้มีการจัดการศึกษา ดังนี้คือ

๑. วิทยาลัยการค้า เน้นทางด้านความกว้าง (Product Width) คือ มีคณะวิชามากที่สุด และเน้นทางด้านความลึก (Product Depth) มาก คือในแต่ละคณะวิชาที่มีสาขาที่เปิดสอนมากที่สุด วิทยาลัยการค้าได้มีการจัดการศึกษาโดยคำนึงถึงการใช้กลยุทธ์ทางการตลาด คือจะศึกษาถึงตลาดแรงงานและปัจจัยอื่น ๆ ประกอบกันด้วย

๒. วิทยาลัยกรุงเทพ เปิดสอนลักษณะคณะวิชาคล้ายกับวิทยาลัยการค้า แต่มีคณะวิชาสื่อสารมวลชน วิทยาลัยกรุงเทพมีคณะวิชากว้างเท่ากับวิทยาลัยการค้า แต่มีสาขาวิชาน้อยกว่า คือเน้นทางด้านความกว้าง (Product Width)

๓. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เปิดสอนคณะวิชาต่าง ๆ ๓ คณะวิชา และแต่ละคณะวิชา มีสาขาน้อยกว่าสาขาวิชาในวิทยาลัยการค้าและวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์กำลังจะเปิดสาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพื่อผลงานทางการแข่งขัน

๔. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เปิดสอนคณะวิชาเดียว คือเน้นทางด้านสายผลิตภัณฑ์ (Product line) เดียว และมีการจัดการศึกษาที่แตกต่างจากคู่แข่งอื่น คือ สอนเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นการใช้กลยุทธ์ทางด้าน Product differentiation

วิทยาลัยทั้ง ๔ แห่งนี้ ได้มีการใช้กลยุทธ์ทางด้านผลิตภัณฑ์ คือได้มีการจัดการศึกษาให้แตกต่างจากคู่แข่งอื่น ซึ่งการนำนโยบายทางด้านการตลาดมาใช้ก่อให้เกิดการวางตำแหน่งสินค้า (Product positioning) ของวิทยาลัยต่าง ๆ ด้วย

ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งมีวิทยาลัยที่เปิดสอนเน้นไปในทางการจัดการศึกษา (Product) ในสาขาวิชาโพลีเทคนิค คือ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๓ แห่งนี้ มีการจัดการศึกษาโดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็นความกว้าง (Product Width) ของสาขาวิชา หรือ ความลึก (Product Depth) ของสาขาต่าง ๆ นั้น และวิทยาลัยเอกชนทั้ง ๓ แห่งกำลังอยู่ในระหว่างเริ่ม เปิดสอนในระดับปริญญาตรีทางสังคมศาสตร์ ซึ่งวิทยาลัยเอกชนทั้ง ๓ แห่งนี้มิได้มีประสบการณ์มาก่อน ดังนั้น วิทยาลัยทั้ง ๓ จะต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อการแข่งขันมาก

การจัดการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนได้มีการนำกลยุทธ์ทางการตลาดมาใช้เพื่อการแข่งขัน ทั้งนี้เพื่อให้การจัดการศึกษา (Product) เป็นที่ยอมรับของตลาดมากขึ้น

๒. ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ (Price)

ค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ (Price) การกำหนดค่าเล่าเรียนของวิทยาลัยเอกชน โดยส่วนใหญ่กำหนดจากค่าใช้จ่ายทั้งหมดของวิทยาลัย-เอกชน ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายของบุคลากร ค่าใช้จ่ายทางด้านที่จะต้องนำวิทยาลัยเอกชนทางด้านต่าง ๆ ให้เข้าสู่มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด เช่น อัตราส่วนต่าง ๆ คือ อัตราส่วนของอาจารย์ประจำ และอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษา อัตราส่วนจำนวนพื้นที่ห้องต่าง ๆ ภายในวิทยาลัยต่อนักศึกษา อัตราส่วนจำนวนหนังสือภายในห้องสมุดต่อนักศึกษา ซึ่งอัตราส่วนต่าง ๆ ที่ทบวงกำหนดนั้นต้องอาศัยเงินทุนทั้งสิ้น และนอกจากนี้ยังต้องมีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงวิทยาลัยรวมทั้งขยายวิทยาลัยด้วย ซึ่งเงินทุนทั้งหมดก็ได้จากเงินค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ เท่านั้น

สำหรับค่าเล่าเรียนในวิทยาลัย เอกชนส่วนใหญ่คิดเป็นหน่วยกิต ซึ่งทางทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดอัตราขั้นสูงสำหรับค่าเล่าเรียนไว้ คือ หน่วยกิตละไม่เกิน ๒๕๐ บาท วิทยาลัย เอกชนจะตั้งค่าเล่าเรียนจะต้องผ่านการเห็นชอบจากทบวงมหาวิทยาลัย เสียก่อน จึงจะกำหนดค่าเล่าเรียนได้ และในการเปลี่ยนแปลงค่าเล่าเรียนก็ต้องได้รับอนุมัติเช่นเดียวกัน ดังนั้นจะเห็นว่าวิทยาลัย เอกชนไม่มีอิสระในการกำหนดค่าเล่าเรียนเอง เพียงแต่ขออนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัย เท่านั้น ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยจะยินยอมในอัตราค่าเล่าเรียนเท่าไรก็ต้องเป็นไปตามนั้น อัตราค่าเล่าเรียนในระดับปริญญาตรีสาขาสังคมศาสตร์ที่เก็บในอัตราสูงสุดคือ หน่วยกิตละ ๒๐๐ บาท คือวิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญ-บริหารธุรกิจ ส่วนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาโพลีเทคนิคที่เก็บในอัตราสูงสุด คือ วิทยาลัยศรีปทุม ในอัตราหน่วยกิตละ ๒๓๐ บาท

ในการเก็บค่าเล่าเรียนนั้น ตามหลักทฤษฎีทางการตลาด หรือ เศรษฐศาสตร์ ก็ตามราคาควรจะปล่อยโดยเสรี คือ ให้วิทยาลัย เอกชนเก็บค่าเล่าเรียนได้ตามที่ต้องการ แต่ทั้งนี้การเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่สูงเกินความจำเป็น ก็ทำให้ไม่มีผู้อยากเข้าศึกษาในวิทยาลัย เอกชนนั้น และวิทยาลัย เอกชนก็คงจะอยู่ไม่ได้ นอกจากนี้จะมีปัญหาว่าผู้ที่ยอมจ่ายค่าเล่าเรียนในอัตราสูง ๆ เพื่อซื้อปริญญา โดยไม่คำนึงถึงมาตรฐานการศึกษาเท่าที่ควร ดังนั้นทบวงมหาวิทยาลัยจึงยังคงต้องควบคุม การเก็บค่าเล่าเรียนโดยมิให้วิทยาลัย เอกชน มุ่งแสวงหากำไรทางการค้ามากเกินไป

โดยส่วนของวิทยาลัย เอกชน เองก็ไม่สามารถจะเก็บค่าเล่าเรียนที่เกินกว่าความจำเป็นได้ เพราะถ้าไม่มีนักศึกษาเข้ามาศึกษา วิทยาลัยไม่ได้รับความเชื่อถือ วิทยาลัย เอกชนก็ต้องตกอยู่ในฐานะลำบาก สำหรับปัญหาทางด้านค่าเล่าเรียนคือ วิทยาลัย เอกชนอยากมีเสรีภาพในการเก็บค่าเล่าเรียนของตนเอง และตามลักษณะของวิทยาลัย และความจำเป็นต่าง ๆ

การใช้กลยุทธทางด้านราคา หรือการตั้งอัตราค่าเล่าเรียนนั้น วิทยาลัย เอกชน จะต้องคำนึงถึงนอกจากทางด้านเงินทุนที่ต้องลงไปแล้ว ก็ยังต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ เช่น

วิทยาลัยการศึกษากำหนดอัตราค่าหน่วยกิตในระดับปานกลางทำให้มีนักศึกษาในระดับปานกลางมาก และสามารถคัดเลือกนักศึกษาได้มากทำให้ได้นักศึกษาที่มีความรู้ที่ดีเข้ามามาก วิทยาลัย-
กรุงเทพและวิทยาลัยสหสัมพันธ์บริหารธุรกิจ เก็บค่าหน่วยกิตในอัตราสูงก็กำหนดกลุ่มฐานะ
ของนักศึกษาในฐานะที่สืบมาอีกระดับหนึ่ง

๓. ทำเลที่ตั้งของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง (Place)

วิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครแม้ว่าจะกำหนดภายในเขตกรุงเทพมหานคร
แล้วก็ตาม แต่ที่ตั้งของวิทยาลัยก็เป็นสิ่งที่สำคัญเช่นกัน เพราะส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาที่ศึกษา
อยู่ในวิทยาลัยใดจะมีที่อยู่อาศัยในเขตใกล้เคียงเป็นส่วนมาก ทั้งนี้เพราะที่ตั้งของวิทยาลัย
จะเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ คือ

๓.๑ การเดินทางมาศึกษาในวิทยาลัย เป็นไปโดยสะดวกหรือไม่ มีรถ
ประจำทางผ่านมากหรือน้อย และต้องใช้เวลาในการเดินทางเท่าไร ซึ่งผู้ปกครองนักศึกษา
จะคำนึงถึงปัญหาทางด้านนี้มาก โดยเฉพาะวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอนในภาคค่ำ ถ้าเกิด
อันตรายแก่นักศึกษาในระหว่างเดินทางไปหรือกลับก็ทำให้เสียชื่อเสียงของวิทยาลัยด้วย

๓.๒ การเดินทางของบุคลากรในวิทยาลัย โดยเฉพาะอาจารย์พิเศษที่
ต้องเดินทางมาทำการสอนถ้าอยู่ไกลจากที่ทำงานเกินไป ก็ไม่สามารถเสียเวลาเดินทาง
มาสอนได้

สำหรับปัจจัยทางด้านที่ตั้งนั้นผลจะตกแก่นักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่ปัจจัยที่
สำคัญนัก ที่จะเลือกสถานศึกษาของผู้ปกครอง

๔. การส่งเสริมชื่อเสียงของวิทยาลัยเอกชน (Promotion)

การส่งเสริมชื่อเสียงของวิทยาลัยเอกชน (Promotion) นั้น เป็นปัจจัย
ที่สำคัญมาก ทั้งนี้เพราะถ้าจะเปรียบกับสินค้าแล้ว การให้บริการเป็นสินค้าที่ขายยากที่สุด
เพราะผู้ซื้อไม่สามารถจะมองเห็นหรือจับต้อง หรือทราบได้ว่าการให้บริการนี้จะดีหรือไม่
โดยเฉพาะการให้บริการทางด้านการศึกษา ก็อาจจะได้เห็นตัวตึกที่ทันสมัย บริเวณที่กว้าง-

ชวาท มีผลงานก็พาต่าง ๆ เป็นแรงจูงใจ แต่ก็ไม่สำคัญเท่าชื่อเสียงที่วิทยาลัยมี ในการที่จะก่อให้เกิดชื่อเสียงที่ดีแก่วิทยาลัยจะต้องประกอบด้วย

๔.๑ ชื่อเสียงและความยอมรับนับถือมาแต่อดีต และโดยเฉพาะชื่อเสียงของผู้ก่อตั้ง ถ้าเป็นที่ยอมรับนับถือแก่บุคคลโดยทั่วไปแล้วก็ได้ได้รับความนับถือมาตลอด เช่น บางวิทยาลัยที่ได้รับการยอมรับเนื่องมาจากสถาบันบางแห่งเป็นผู้ก่อตั้ง เช่น วิทยาลัยการค้า ซึ่งเป็นของหอการค้าไทย ซึ่งนักธุรกิจทั้งหลายโดยทั่วไปจะเป็นสมาชิกหอการค้าไทย ดังนั้นวิทยาลัยการค้าจึงได้รับการยอมรับในแง่นี้ด้วย วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ เป็นของมูลนิธิเซนต์คาเบรียล ซึ่งเป็นมูลนิธิทางศาสนาคริสต์หรือคาทอลิก ซึ่งจะมีบุคคลกลุ่มหนึ่งที่รู้จักดีคือบุคคลที่เคยศึกษาในโรงเรียนของพวกคาทอลิก เช่น โรงเรียนอัสสัมชัญ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนเวนต์ เป็นต้น

๔.๒ ชื่อเสียงของวิทยาลัยในการจัดการศึกษา คือ ถ้าวิทยาลัยเอกชนใดที่มีการจัดการศึกษาได้ดี มีอาจารย์ที่มีคุณวุฒิหรือมีชื่อเสียงในวงการต่าง ๆ มาสอน ก็จะได้รับ ความเชื่อถือมากกว่าวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งนี้รวมถึงบรรยากาศภายในวิทยาลัยด้วย

๔.๓ ชื่อเสียงที่บัณฑิตของวิทยาลัยนั้น ๆ ได้นำมาให้แก่วิทยาลัย เช่น วิทยาลัยใดมีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกไปสามารถทำงานในตำแหน่งดี เงินเดือนสูง และมีความสามารถในการทำงานสูง ก็จะทำชื่อเสียงแก่วิทยาลัยนั้น ๆ ด้วย บางวิทยาลัยบัณฑิต จะมีความสามารถพิเศษ เช่น บัณฑิตจากวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ นอกจากนี้บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนที่ออกมาศึกษาต่อ ถ้ามีความสามารถศึกษาได้ดี คือหาแต้มเนลส์ได้สูง ก็จะทำชื่อเสียงแก่วิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ด้วย

การที่จะก่อให้เกิดชื่อเสียงแก่วิทยาลัยเอกชนด้วยประการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว นี้เป็นชื่อเสียงของวิทยาลัย และวิทยาลัยก็สามารถที่จะประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนหรือสังคมทราบถึงชื่อเสียงและการดำเนินงานกิจการของวิทยาลัย โดยเฉพาะทางด้านวัตถุประสงค์และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทราบความเป็นไปทั้งหมดของวิทยาลัย-

เอกชน ทั้งนี้เพราะยังมีบุคคลที่ซึ่งไม่มีความเข้าใจอย่างล่องแคล่วสำหรับการดำเนินกิจการ วิทยาลัยเอกชน ยังมีความรู้สึกที่ว่าวิทยาลัยเอกชนมุ่งทางด้านการค้ามากเกินไปเกินไป โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่น ๆ แม้แต่นักศึกษาในวิทยาลัยเอกชนเองก็ยังเข้าใจไม่เพียงพอ ดังนั้นสิ่งที่วิทยาลัย-เอกชนโดยส่วนรวมและโดยส่วนตัวจะต้องทำคือมีการประชาสัมพันธ์ให้สังคมได้ทราบถึงข้อเท็จจริงโดยละเอียด ถึงแม้ว่าวิทยาลัยเอกชนจะมีการทำอยู่แล้วแต่ก็ยังไม่เป็นที่เข้าใจกัน ที่มากนัก

การประชาสัมพันธ์ของวิทยาลัยเอกชนเท่าที่ได้เคยมีการทำกันมาทั้งในนามของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง และในนามของสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย เพื่อช่วยให้เกิดภาพพจน์และทัศนคติที่ดีต่อวิทยาลัยเอกชนทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม แต่เดิมที่เคยปฏิบัติกันคือ ในนามของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งได้เคยมีการประชาสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ในทางตรง

๑. ทำในรูปของการแนะนำการศึกษาต่อของนักเรียนเตรียมอุดมศึกษา โดยมีเอกสารที่แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ให้นักเรียนทราบ วิทยาลัยที่ได้เคยมีการจัดทำคือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

๒. เมื่อถึงเวลาใกล้จะเปิดรับนักศึกษาเข้าศึกษาในวิทยาลัย วิทยาลัยเอกชนบางแห่ง เช่น วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยเทคนิคสยาม และวิทยาลัย-เอเชียอาคเนย์ ได้ทำการโฆษณาเกี่ยวกับวิทยาลัยในหนังสือพิมพ์ประจำวันต่าง ๆ และวิทยาลัย-อัสสัมชัญบริหารธุรกิจได้ลงโฆษณาผ่านโทรทัศน์

๓. ร่วมกับสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ในการประชาสัมพันธ์

ในทางอ้อม

๑. จัดสัมมนาแก่นักธุรกิจโดยวิทยาลัยเอกชน ให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการและสถานที่ ซึ่งวิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ได้เคยทำใ้ผลมาแล้ว เพื่อช่วยทั้ง ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายธุรกิจและวิทยาลัยเอกชนนั้น

๒. จัดการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับกิจกรรมของวิทยาลัยในด้านต่าง ๆ โดยผ่านสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ กิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือสังคมในด้านต่าง ๆ การประชาสัมพันธ์และบัณฑิตของวิทยาลัย เอกชน และกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ เพื่อให้ประชาชนได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของวิทยาลัย เอกชนนั้น

การประชาสัมพันธ์โดยสมาคมสถาบันอุดมศึกษา เอกชนแห่งประเทศไทย ซึ่งทั้งโดยตรงและทางอ้อม เช่นเดียวกัน

ในทางตรง

๑. จัดทำหนังสือ วิทยาลัย เอกชนออกเผยแพร่กิจกรรมของวิทยาลัย เอกชนทุก ๆ แห่ง รวมทั้งเปิดโอกาสให้อาจารย์ประจำของวิทยาลัย เอกชนได้แสดงความคิดเห็น ตลอดจนความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ

๒. จัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่ เกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชนทุก ๆ แห่ง ซึ่งเป็นเอกสารที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับ วิทยาลัย เอกชนโดยส่วนรวม และวิทยาลัย เอกชนแต่ละแห่ง

๓. ออกเผยแพร่เกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชนผ่านสื่อมวลชน เช่น นายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษา เอกชนได้เคยร่วมกับสถานีโทรทัศน์สีช่อง ๓ ออกรายการโทรทัศน์ เรื่องสถาบันอุดมศึกษา เอกชนกับการพัฒนาประเทศ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๒๓ และร่วมออกรายการโทรทัศน์ช่อง ๕ ขอนแก่น เรื่องการเผยแพร่ข่าวสารของวิทยาลัย เอกชน

โดยทางอ้อม

๑. ร่วมติดต่อประสานงาน ร่วมมือให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่สถาบันอื่น ๆ เช่น ธุรกิจ สมาคม องค์การศึกษาดังต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งในนามของสมาคมสถาบันอุดมศึกษา เอกชน ได้มีการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบันทั้งในและนอกประเทศ เช่น จัดส่งผู้แทนนักศึกษาวิทยาลัย เอกชนไปร่วมมทกรรมนักศึกษาอาเซียน ซึ่งนักศึกษาตัวแทนผู้นั้นก็ได้ทำชื่อเสียงมาให้วิทยาลัย เอกชนมาก นอกจากนี้นายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษา เอกชนและอธิการของวิทยาลัย เอกชนต่าง ๆ ก็ได้รับเกียรติ และยกย่องจากหน่วยราชการแต่งตั้งในตำแหน่งต่าง ๆ ในวงการบริหารราชการ

๒. ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในนามของสมาคม และร่วมให้คำปรึกษาแนะแนว การศึกษาที่ครูสภาทุกปี ตลอดจนร่วมมือทางด้านวิชาการในระหว่างวิทยาลัยเอกชน และ มหาวิทยาลัยของรัฐ

การประชาสัมพันธ์จัดทำในรูปแบบต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม การประชาสัมพันธ์ นี้ถือ เป็นเพียงการบอกกล่าวแก่สาธารณชนเท่านั้น ถ้าออกมาในรูปของการโฆษณา (Advertising) จะก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิทยาลัยเอกชน ดังนั้นการประชาสัมพันธ์ โดยทางอ้อมโดยการบอกกล่าวจะเป็นทางที่ดีที่สุดสำหรับวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้การส่งเสริม วิทยาลัยเอกชนวิธีที่ดีที่สุดคือ การจัดการศึกษาที่ดี (Product) จะเป็นการประชาสัมพันธ์ โดยตรงแก่วิทยาลัยเอกชน

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชน มีความรู้ความสามารถสูงในการทำงาน สามารถปฏิบัติงานได้เป็นผลสำเร็จ เทียบเท่าหรือมากกว่านักศึกษาที่สำเร็จจาก มหาวิทยาลัยของรัฐแล้ว จะเป็นการส่งเสริมชื่อเสียงวิธีที่ดีที่สุดแก่วิทยาลัยเอกชน

นอกจากนี้วิธีการอื่น ๆ เช่น การส่งเสริมชื่อเสียงของอาจารย์ประจำใน วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง ถ้าได้มีชื่อเสียงเฉพาะด้านดังเช่น อาจารย์ในมหาวิทยาลัยของ รัฐแล้ว ก็จะช่วยส่งเสริมชื่อเสียงแก่วิทยาลัยเอกชนอีกทางหนึ่ง

ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาลัยเอกชนศึกษาโดยใช้แง่การตลาด

วิทยาลัยเอกชนถ้าศึกษาในแง่การตลาด หรือศึกษาวิทยาลัยเอกชนในฐานะเป็น ธุรกิจที่ให้บริการแก่สังคมแล้วจะเห็นว่า วิทยาลัยเอกชนสามารถสนองความต้องการของ ตลาดการศึกษาได้ผลดีทั้ง ๓ ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ- ชั้นสูง รวมทั้งระดับอนุปริญญา จากการศึกษาการเปรียบเทียบวิทยาลัยเอกชนในแง่มุม ต่าง ๆ ตลอดจนข้อคิดเห็นของผู้บริหารวิทยาลัยเอกชน จะเห็นว่าวิทยาลัยเอกชนที่เปิดสอน ในระดับปริญญาตรีมีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตร- วิชาชีพชั้นสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

๑. การเปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เปิดสอนทางเทคโนโลยีเป็นหลักใหญ่ ต้องใช้ต้นทุนสูงกว่าวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาสังคมศาสตร์

๒. การบริหารงานภายในวิทยาลัย เอกชนที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีการเปลี่ยนแปลงตัวผู้บริหารระดับสูงบ่อยครั้ง จึงทำให้ไม่ต่อเนื่อง

๓. ความต้องการของตลาดในระดับปริญญาตรีมากกว่า จึงทำให้วิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีมีโอกาสคัดเลือกนักศึกษามากกว่า วิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

๔. การบริหารงานภายในวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีดีกว่าวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และประสบการณ์มีมากกว่า มีความเข้าใจในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามากกว่าวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงซึ่งมีรากฐานจากโรงเรียนช่วย

๕. อาจมีสาเหตุปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จึงไม่ก้าวหน้าเท่าวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรี

ดังนั้นวิทยาลัย เอกชนที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีจึงมีความก้าวหน้ากว่าวิทยาลัย เอกชนที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง การศึกษาที่ให้แก่สังคมก็ได้มาตรฐาน ทั้งนี้เพราะมีผู้สำเร็จออกสู่ตลาดแรงงานมาเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่มีปัญหาในแง่ทำงานไม่ได้ หรือมีความสามารถในการทำงานด้อยกว่าผู้สำเร็จการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

สำหรับปัจจัยอื่น ๆ ที่ช่วยเสริมสร้างวิทยาลัย เอกชนในทางที่ดีนั้น มาจากหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่เข้ามาบริหารงานภายในวิทยาลัย เอกชน ตลอดจนอาจารย์พิเศษที่มาช่วยสอนในวิทยาลัย เอกชนซึ่งทำให้วิทยาลัย เอกชนเป็นที่เชื่อถือยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามวิทยาลัย เอกชนควรจะมีการปรับปรุงทางด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการศึกษา หลักสูตร ทางด้านวิชาการ ค่าเล่าเรียน

ตลอดจนแก้ไขปัญหาด่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในวิทยาลัยเอกชนให้สำเร็จลุล่วง วิทยาลัยเอกชน
ก็น่าจะเจริญก้าวหน้าไปกว่านี้ ซึ่งจะทำให้ก้าวไปสู่อุดมการณ์ที่ได้มุ่งหวังไว้